

Trang Viên Dục Vọng

Contents

Trang Viên Dục Vọng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	42
8. Chương 8: Thiếu	52
9. Chương 9	52
10. Chương 10	55
11. Chương 11: Một Kết Cục Khác	56
12. Chương 12: Phiên Ngoại	60

Trang Viên Dục Vọng

Giới thiệu

Edit: OnlyUBeta: Mông toThế loại: Đam mỹ, phương tây, 1×1, HE. Một câu chuyện được cải biên từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-vien-duc-vong>

1. Chương 1

Tôi bế Lily, tay kia xách một cái vali, bên trong chỉ có mấy bộ quần áo và một ít tiền mặt không nhiều nhận gì.

“Chúng ta đi nhanh hơn một chút, thủy triều đến rồi!” Emma lo lắng nói, đầu tóc cô rối bời tung bay trong

gió, chúng khô xơ vàng ố, giống đám cỏ khô trong chuồng ngựa không ai muốn, nhưng cô quý tóc như mạng, mỗi ngày đều dành vài giờ chăm sóc chúng.

Nước dâng lên hai bên vỗ vào tảng đá, tựa hồ lúc này nó không đáng sợ, nhưng chờ đến khi mặt trời hoàn toàn lên cao, con đường tự do đi lại duy nhất này sẽ bị thủy triều nhấn chìm hoàn toàn, mà chúng tôi sẽ bị lưu lại nơi này vĩnh viễn.

Sương sớm dày đặc cản trở tầm mắt của chúng tôi, chúng tôi không thấy cuối đường, chỉ có thể tiếp tục tiến lên. Lily hít mũi, mút ngón tay cái, bé không khóc nháo ồn ào mà chỉ chớp chớp hai mắt vô tội nhìn xung quanh. Tôi thầm cảm thấy may mắn, vì cô bé sẽ quên tất cả mọi chuyện ở đây, cuộc sống của em gái tôi sẽ bắt đầu lại.

Không đúng, cuộc sống của chúng tôi sẽ bắt đầu lại.

Gió lạnh như lưỡi dao nhỏ sắc bén vô tình cắt gọt chúng tôi. Tôi có cảm giác tay chân như sắp mất đi cảm giác, nhưng chúng tôi không thể ngừng lại, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng chó sủa sau lưng. Tôi thầm nói với bản thân, đây chỉ là ảo giác. Bởi vì chúng tôi chẳng qua là những linh hồn không tồn tại, không ai phát hiện ra sự hiện diện của chúng tôi, cũng không ai phát hiện chúng tôi rời đi.

“Julian, chúng ta sắp đến rồi!” Emma hưng phấn kêu lên.

Thủy triều đã ngập đến mắt cá chân của chúng tôi, rốt cuộc tôi cũng nhìn thấy con đường mở rộng phía trước. Emma tung tăng kéo tay của tôi, giống như con chim hoàng yến chỉ muốn bay ra khỏi lồng sắt.

Ánh bình minh chiếu sáng con đường trước mặt, đột nhiên tôi cảm thấy tràn đầy sinh lực, tôi vui đến phát khóc, tôi biết, tất cả ác mộng sẽ kết thúc, rốt cuộc tôi có thể thoát khỏi đây.

Trước khi tiếng súng vang lên, tôi vẫn tin như thế.

.....

Tôi từng có một em gái sinh đôi – Julia.

Tại sao là “từng”? Vì em gái tôi đã chết rồi. Bệnh đậu mùa đã cướp đi mạng sống của em tôi, cô bé vĩnh viễn dừng lại lúc năm tuổi.

Rất nhiều người nghĩ rằng tôi đã quên Julia, cũng có lẽ, chính họ chưa từng nhớ đến cô bé.

Julia xinh đẹp, cô bé có mái tóc vàng óng ánh như vàng lá, nụ cười như trái cây bọc mật ong ngọt ngào. Mọi người gọi Julia là thiên sứ, cho rằng cô là thiên sứ đáng yêu nhất.

Chỉ mình tôi biết, Julia không phải là thiên sứ gì cả mà là một tiểu ác ma không hơn không kém.

Cô là chuyên gia nói dối, còn làm rất nhiều chuyện xấu – cô thích bỏ sâu vào ẩm trà, đẩy ngã tôi xuống giường, cô còn từng đẩy Miss Jane xuống cầu thang. Khi đó là đêm khuya, giáo viên dạy kèm ở nhà đáng thương nghe âm thanh kỳ lạ bèn đi ra khỏi phòng, sau đó bị Julia đẩy xuống cầu thang. Tôi tận mắt chứng kiến tất cả, lúc tiếng hét thảm thiết vang lên, Julia phát hiện tôi đang trốn sau cửa, cô nở nụ cười, giờ ngón trở đặt lên miệng, đây là ám hiệu của Julia. Cô đang nói, đây là bí mật nhỏ giữa hai chúng tôi.

Từ sau ngày đó, Jane không đến dạy chúng tôi học nữa, nghe nói cô ấy phải nằm trên giường nửa đời còn lại. Lúc đầu, mọi người đều cảm thấy thương tiếc cho nỗi bất hạnh của cô ấy, nhưng rất nhanh sau đó, mọi người không còn nhắc đến tên cô ấy nữa.

Mấy trò đùa dai của Julia nhiều vô kể, nhưng từ đầu đến cuối chưa ai từng nghi ngờ cô, vì nhìn cô vô hại như vậy, thuần khiết như vậy mà. Tất cả mọi người đều yêu thương Julia, tôi cũng thế. Đại khái vì thế nhân có một loại thiên vị và khoan dung đối với gương mặt đẹp, giống như mẹ của chúng tôi, bà có một gương mặt tuyệt đẹp khiến bà từ một cô gái mồ côi không một xu dính túi ở nông thôn nhanh chóng trở thành phu nhân Flett. Mẹ tôi từng đầy tự hào nói, phụ nữ là bình hoa, chỉ có mỹ lệ mới quyết định phụ nữ có giá trị cất giữ hay không.

Sau này ngẫm lại, có thể nói Julia và mẹ không khác nhau mấy. Hai người đều khiến tôi vừa yêu vừa sợ.

Mà tôi và Julia, giống như mặt trái của một cái gương. Ngoại trừ vẻ ngoài, chúng tôi không còn giống nhau điểm nào nữa. Tôi hay xấu hổ và khô khan, chưa từng biết nói dối, vì nhát gan mà sợ làm sai, tôi giống như cái bóng đi theo sau Julia, cô cũng vui vẻ như thế, chúng tôi như hình với bóng, như tay trái với tay phải. Tôi luôn nghĩ quan hệ của chúng tôi sẽ kéo dài đến vĩnh viễn, cho đến khi căn bệnh mang Julia đi.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ, đó là một đêm khuya.

Tôi đi vào phòng của Julia, cửa sổ trong phòng bị đóng kín, là bác sĩ dặn như vậy, tránh việc bệnh nhân bị khí bẩn bên ngoài xâm nhiễm. Không ai sẵn lòng chăm sóc một người bị bệnh đậu mùa, một mùi hôi khó ngửi lượn lờ trong phòng, chỉ có ngọn nến phát ra ánh sáng yếu ớt. Julia nằm trên giường, tôi gần như không nhận ra cô, làn da toàn thân bị lở loét, mủ vàng theo miệng vết thương chảy ra, mùi thối cùng mùi của vật bài tiết hòa chung vào nhau, khiến người khác muốn nôn ra.

Julia nhìn tôi nói, cô sắp chết.

Lúc nghe được câu này, tôi cảm thấy rất khó chịu, giống như một nửa linh hồn của bản thân đang từ từ bị tách ra. Tôi tha thiết mong Julia sớm kết thúc thống khổ, trở lại trong vòng tay Thượng Đế trên trời.

Cô hỏi: “Anh sẽ luôn theo em, đúng không?”

Đương nhiên.

Tôi nói, tôi hy vọng chúng tôi vĩnh viễn bên nhau.

Julia nở nụ cười, miệng cô toét ra, đỏ tươi như màu máu.

Cô giơ tay, chỉ về phía bàn. Trên bàn có một con dao nhỏ dùng để gọt hoa quả, cô nói: “Lấy tới đây, Julian.”

Dao gọt trái cây rất sắc bén, mũi dao lóe lên tia sáng bén nhọn trong bóng tối. Tôi cầm dao đi qua, dù không biết Julia định làm gì nhưng tôi chỉ muốn thỏa mãn từng nguyện vọng của cô.

Khi tôi cầm dao đi đến trước mặt Julia, hai mắt cô trợn thật to, giống như đột nhiên được rót đầy sức lực. Đôi môi đỏ loét mấp máy.

“Đâm vào đây.” Cô chỉ vào lồng ngực tôi.

Tôi cho rằng Julia lại đùa dai, nhưng cô rất nghiêm túc: “Julian, không phải chúng ta luôn bên nhau sao? Anh chỉ cần làm theo lời em, em bảo đảm, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau.”

Câu nói của cô khiến tôi dao động, tôi chầm chậm cầm dao nhắm ngay lồng ngực của tôi.

“Nhanh lên một chút!”

Julia ác độc thúc giục.

Hai tay tôi run rẩy, khoảng cách giữa con dao và lồng ngực tôi chỉ còn một lần ranh.

Cuối cùng, tôi bỏ cuộc. Con dao tuột khỏi tay tôi, tôi xoay người, không quay đầu mà chạy ra ngoài. Tiếng hét chói tai của Julia đuổi theo sau lưng tôi, tôi bật tai chạy thật xa.

Cái chết của Julia khiến tất cả mọi người đau khổ, nhưng cũng cùng số phận với giáo viên dạy kèm của nhà tôi, chớp mắt một cái, không còn ai nhắc đến cô nữa.

Hai tháng sau, em gái mới của tôi được sinh ra. Cô bé thay thế Julia, trở thành thiên sứ trong miệng mọi người, còn Julia, rốt cuộc hoàn toàn chết đi trong tim mọi người. Ngoại trừ tôi.

Mỗi ngày tôi đều nhìn thấy Julia. Lúc đang soi gương, tôi cảm thấy đó là Julia. Cô từ một bé gái năm tuổi, lớn lên theo tôi từng năm từng năm, ngoại hình của cô càng lúc càng giống mẹ, thậm chí còn đẹp hơn mẹ. Thế nhưng tôi luôn thấy vẻ châm chọc và oán hận trong mắt cô khi nhìn tôi. Tôi biết, đây là lời nguyền của cô, đây là cô trừng phạt tôi vì vứt bỏ cô mà sống sót một mình, đồng thời nguyên rủa sẽ làm bạn suốt đời cùng tôi, từ sinh đến chết.

.....

Cái gương lắc lư, hai công nhân dời nó ra ngoài, Julia cũng biến mất.

“Julian, nhanh lên nào, chúng ta phải khởi hành!” Dưới lầu vang lên giọng nói của mẹ tôi, tôi đứng dậy khỏi giường, lập tức có người khiêng cái giường ra ngoài.

Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi thứ ở đây, gồm cả căn nhà này không còn thuộc về nhà họ Flett.

Cha tôi mất rồi, vào mùa xuân. Đó là một tai nạn ngoài ý muốn, lúc được phát hiện, phân nửa xe ngựa của ông đã rơi xuống đầm lầy, không ai cứu được ông, họ trơ mắt nhìn ông bị bùn lầy bao phủ.

Ông là một thương nhân, tâm địa thiện lương, giúp đỡ rất nhiều người nghèo khó bản cùng. Thế nhưng lúc ông gặp nạn, không ai vì ông mà vươn cánh tay giúp đỡ, mà sau khi ông mất không lâu, chủ nợ tìm đến cửa.

Mẹ tôi không làm được bất kỳ điều gì, dường như bà không cách nào ngăn cản ngân hàng bán đấu giá nhà cửa của chúng tôi. Giống như bà từng nói, bà chỉ là một bình hoa xinh đẹp.

“Ôi chào, Julian.” Tôi xách vali đi xuống lầu, trông thấy một người phụ nữ và ba đứa bé đứng trong phòng khách. Dù ăn mặc mộc mạc nhưng vẫn không che lấp được sự quyến rũ của bà, bà đau buồn ôm lấy chúng tôi: “Tin mẹ, các bảo bối của mẹ, lập tức sẽ tốt hơn.”

Emma đã mười một tuổi, so với hai đứa em trai em gái còn lại, cô điềm tĩnh hơn nhiều, chẳng qua lưu luyến không rời nhìn trang phục đẹp bị ném vào một cái rương lớn: “Mẹ, con thật sự không thể giữ lại cái váy con thích nhất sao?”

“Thân ái, hãy nghe mẹ nói.” Mẹ ôm mặt Emma, lúc này u ám buồn rầu trên mặt bà đột nhiên như được quét sạch, giống như bị thương vừa rồi chỉ là ảo giác: “Mẹ bảo đảm, con lập tức sẽ có nhiều quần áo và trang sức hơn, con sẽ phát hiện thiệt hại nho nhỏ này không đáng để nhắc tới.”

Morgan đã sáu tuổi, thằng bé chớp mắt mấy cái, ngây ngô hỏi: “Con cũng có đồ chơi mới chứ? Còn con ngựa nhỏ của con, nó sẽ trở về chứ?”

“Đương nhiên!”

Mẹ ôm Morgan và Lily, hôn mỗi đứa một cái: “Các con sẽ có vô số đồ chơi và búp bê, nhiều đến nỗi đếm không hết, các con còn có thể sống trong một tòa nhà lớn hơn nơi này gấp mấy lần, các con sẽ có phòng riêng, muốn cái gì sẽ có cái đó.”

Mấy đứa nhỏ lập tức hưng phấn nhảy nhót, bên ngoài vang lên giọng thúc giục, mẹ ngoắc chúng tôi: “Được

rồi các con, chúng ta lập tức lên đường.”

Tôi bế Lily, Emma dắt Morgan, bốn anh em tôi đi theo sau mẹ, từ nay về sau rời xa căn nhà chúng tôi từng sinh sống.

Chúng tôi dùng chút tiền còn lại trên người thuê một chiếc xe ngựa, xe vừa nhỏ vừa cũ nát, tất cả chúng tôi chen chúc trong xe. Không lâu sau, mấy đứa nhỏ bắt đầu oán trách, mẹ chỉ có thể không ngừng trấn an, nói cho chúng biết cuộc sống sắp tới sẽ tốt đẹp nhường nào.

Thế sự luôn biến đổi thất thường.

Sau khi cha chúng tôi chết không lâu, mẹ tôi tìm được một người chồng mới.

Không ai rõ họ quen biết nhau thế nào, có điều mẹ tôi luôn có cách, tựa như dù túng quẫn thế nào, bà luôn giữ được ngoại hình xinh đẹp, đi tham gia các loại vũ hội, bà luôn thích những trò tinh tế và lộng lẫy như thế.

“Hắn tên là Norman Broward, rất nhiều người đại khái chưa từng nghe nói qua, vì hắn không thích xuất đầu lộ diện, nhưng hắn rất nổi danh ở đó.” Mẹ phe phẩy cây quạt, trong xe rất oi bức, còn có mùi kỳ lạ. Mẹ không thường nhắc đến vị Broward kia, có lẽ hiện tại không có gì làm bà mới nói cho chúng tôi biết.

Từ những tin tức vụn vặt, chúng tôi biết ít nhiều về vị Broward kia. Hắn là một thương nhân, nhưng vô cùng giàu có, có người nói hắn có vài nhà xưởng ở Ấn Độ. Người như vậy vốn không lo không cưới được vợ, nhưng điểm chí mạng là, hắn là một người mù.

Chúng tôi ngồi xe ngựa suốt ba ngày, mãi cho đến nửa đêm ngày thứ ba, mẹ đánh thức chúng tôi dậy: “Xuống xe thôi.”

Bên ngoài rất lạnh, các em tôi đang lạnh run.

“Không ai đến đón chúng ta sao?” Emma xoa xoa hai tay. Chúng tôi nhìn thẳng về phía trước, một con đường xuất hiện giữa sương mù, hai bên con đường là sóng nước chậm chạp đánh vào. Mẹ bảo chúng tôi xách đồ đạc: “Chúng ta đi nhanh lên, hừng đông ở đây sẽ có thủy triều.”

Lily cầm búp bê không chặt, nó rơi ra, lăn xuống nước. Cô bé gào to, tôi thả cô bé xuống, định đi nhặt búp bê thì nghe mẹ nói: “Kệ nó đi, chúng ta phải gấp rút lên đường.”

Lily bắt đầu khóc lớn, tôi chỉ có thể bế em gái, chúng tôi tiếp tục tiến lên. Trước khi đi, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua, con búp bê kia đã chìm xuống nước không thấy đâu nữa.

Tôi cảm thấy chúng tôi đã đi rất xa, ai cũng vừa lạnh vừa đói, cuối cùng chúng tôi trông thấy ánh đèn sáng

ngồi trong màn sương trắng.

“Chúng ta đã đến nơi!” Mẹ mừng rỡ nói.

Dường như sương trắng dần tan, chúng tôi thấy một tòa nhà rất to, so với căn nhà cũ của chúng tôi thì lớn hơn rất nhiều. Lúc chúng tôi đi đến, đã có người cầm đèn đợi chúng tôi.

Đó là một người đàn ông thô kệch, thoát nhìn như một gã thợ săn. Hắn khoác áo choàng, khi hai mắt màu vàng của hắn nhìn thấy bốn anh em tôi, hắn lộ vẻ khinh miệt: “Đây là con của em?”

Hắn niết mặt Morgan, cử chỉ ngả ngớn, mẹ lập tức gạt tay hắn ra, kéo Morgan ra sau: “Robert, chú ý một chút!”

“Bốn đứa chúng nó giống em như đúc.” Hắn cầm đèn dầu rọi sáng lên mặt chúng tôi một lượt: “Làm người ta chán ghét!”

“Đủ rồi, Robert.” Mẹ quát lớn bảo hắn ngưng lại, lúc này hắn mới bớt cột nhả một chút. Sau đó bà xoay qua, ôm từng người chúng tôi hôn một cái: “Các con đi theo Robert, ngoan ngoãn nghe lời, mẹ sẽ lập tức đến thăm các con.” Bà quay sang tôi: “Julian, chăm sóc tốt các em con.”

Tôi im lặng gật đầu. Sau đó mẹ xách cái vali bằng da của bà, tiến vào màn sương trắng.

Mẹ gõ cửa chính, đợi một lúc lâu, một người trông như quản gia mở cửa, vừa nhìn thấy mẹ, ông ta lộ vẻ mặt kinh ngạc: “Tiểu thư Crowley, chúng tôi nghĩ năm ngày nữa cô mới đến đây...”

“Đi thôi, mấy đứa quỷ sứ.” Robert hừ một tiếng, nở nụ cười lạnh: “Hoan nghênh đến với trang viên Rockfeld”

Dù không thích người đàn ông này nhưng chúng tôi chỉ có thể đi theo hắn. Giống như mẹ nói, nơi này rất rộng lớn, nhưng sân vườn đã lâu không được chăm sóc, cỏ dại mọc rậm rạp, còn có các pho tượng đứng thẳng trong sương mù âm u nhìn chúng tôi.

Robert không nói tiếng nào, hắn dẫn chúng tôi đi đến phía khác của tòa nhà, ở đây có một cánh cửa nhỏ, hắn mở khóa, một cầu thang hướng xuống xuất hiện trước mặt chúng tôi.

“Nhanh bước xuống đi.” Robert không nhìn được thúc giục.

Phía dưới tối đen một mảnh, tôi bế Lily, Emma phía sau nắm chặt tay tôi. Chúng tôi đi dọc theo vách tường, trên tường đầy rêu xanh, bụi bay lên, Morgan khó chịu ho ra tiếng. Sau đó chúng tôi đi đến một nơi trống trải, Robert thấp sáng, chúng tôi nhìn thấy rõ nơi này. Đây là một tầng hầm chất đầy đồ đạc, ở giữa có hai cái giường cũ, cả tầng hầm tối tăm lại ẩm ướt.

Chúng tôi nhìn mà ngây người, Robert chỉ huy chúng tôi đặt hành lý xuống: “Chúng mày an phận một chút, đừng gây thêm phiền phức cho tao, đặc biệt là không nên phát ra tiếng động dư thừa.”

“Mẹ đâu?” Trước khi hần bước ra ngoài, Emma lên tiếng hỏi.

“Ai mà biết.” Robert cười một tiếng: “Có lẽ bây giờ ả đang *bận rộn*.” Giọng nói của hần hơi hạ lưu, Emma sợ sệt nhìn tôi một cái. Lúc cánh cửa đóng lại, chúng tôi nghe thấy tiếng khóa cửa.

Tối đó, chúng tôi ghép hai cái giường lại làm một, bốn anh em tôi thật sự quá mệt mỏi, ôm nhau nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cho đến khi tiếng chim hót đánh thức chúng tôi.

Bốn người lục tục thức dậy, xem ra không ai ngủ ngon, may mà ở đây có vòi nước, có thể chảy ra một ít nước sạch, chúng tôi không đến mức chết khát.

Gã Robert mang một ít thức ăn đến cho chúng tôi, bánh mì khô khốc khiến người ta không muốn ăn, gã nói: “Đây là thức ăn của chúng mày ngày hôm nay, tao còn rất nhiều việc phải làm, mỗi ngày chỉ đưa thức ăn vào sáng sớm.”

“E là nhiều đây không đủ.” Emma nói.

“Tụi bây tự nghĩ cách đi, không thì ngoan ngoãn chịu đói!” Hần ác độc nói. Tôi ngăn cản Emma, cô từ bỏ không tranh luận với Robert nữa, lặng lẽ cầm một ổ bánh mì lên.

Chúng tôi không có việc gì làm mà chờ đến tối, rốt cuộc mẹ tôi xuất hiện.

“Mẹ!”

Morgan và Lily nhào về phía mẹ, bà ôm chúng hôn mấy cái, sau đó đến tôi và Emma. Sự xuất hiện của mẹ làm chúng tôi an tâm không ít, hơn nữa thoát nhìn về mặt mẹ không tệ, nhưng trong nội tâm tôi đầy nghi vấn. Emma là một cô bé mẫn cảm, cô cũng nhận ra bất thường. Lần này, cuối cùng mẹ nói ra chân tướng cho chúng tôi biết.

_____ Mẹ không nói cho chồng mới biết bà có bốn đứa con.

“Hần đồng tình mẹ còn trẻ đã mất đi trụ cột duy nhất, sau đó quyết định cưới mẹ làm vợ.” Bà ngồi trên giường, ôm chúng tôi nói: “Chúng ta đã rất túng quẫn, các con biết đó, nếu hần không chịu chấp nhận mẹ, tất cả chúng ta sẽ phải ở đầu đường xó chợ.”

“Nếu ông ta là một người hào phóng, vậy tại sao không nói cho ông ta biết sự hiện diện của chúng con?” Emma không hiểu hỏi lại.

“Ôi, con à, chúng ta phải đợi thời cơ thật tốt.” Lúc mẹ nói về vị Broward kia, nụ cười trên mặt hơi cứng nhắc: “Tính tình hắn hơi cổ quái, mà lúc đó mẹ không có lựa chọn nào tốt hơn hắn. Tuy hắn yêu mẹ, nhưng mẹ không xác định hắn sẽ có thái độ gì đối với các con. Hiện tại mẹ là vợ của hắn, nhưng nếu hắn muốn mẹ bỏ rơi các con, các con sẽ bị đưa đến cô nhi viện.”

“Ôi trời ơi.” Emma che miệng kinh hô.

Lily và Morgan không biết “cô nhi viện” là gì nhưng nghe cũng biết đó là nơi không tốt đẹp gì.

Mẹ an ủi chúng tôi: “Cho nên các con cần nhẫn nại một thời gian ngắn, mẹ bảo đảm sẽ không quá lâu.”

Bà đột nhiên hưng phấn đứng lên: “Các con không thể tưởng tượng hắn giàu có cỡ nào đâu, tất cả đất đai ở đây đều là của hắn. Hơn nữa hắn không có người thừa kế, cũng không có bất kỳ thân thích nào, sau này tất cả ở đây đều thuộc về chúng ta, chúng ta sẽ thừa kế tất cả!

“Thật sao?” Các em tôi dần bị thuyết phục.

Sau đó mẹ bảo chúng tôi phải nghe lời Robert: “Thật ra hắn là anh trai của mẹ, chẳng qua chúng ta đã lâu không gặp. Không cần lo lắng, Robert sẽ giúp các con.”

Lúc tiễn mẹ đi, tôi lén nghe được cuộc đối thoại của mẹ và Robert.

“Bây giờ chúng ta đã ở trên cùng một chiếc thuyền, nếu em khá hơn, anh cũng sẽ không kém.”

“Đương nhiên, anh sẽ để ý chúng nó cẩn thận. Có điều, đừng quên lời hứa của em, Margaret...”

_____ Lúc này chúng tôi cho rằng mẹ đã nói toàn bộ sự thật. Càng về sau tôi mới phát hiện, thật ra đáp án chân chính vẫn còn cách chúng tôi rất xa.

2. Chương 2

Sau khi Julia mất đi, giọng nói của tôi cũng bị cô mang đi theo cùng.

Mọi người bó tay hết cách, nhưng tôi biết, đó là Julia trừng phạt tôi, thế nên tôi không vì thế mà đau buồn.

“Julian...” Morgan kêu lên trong phòng tắm. Tôi buông việc trên tay xuống – Tôi tìm được một cái bàn trong đồng hồ đặc chất đồng lộn xộn dưới tầng hầm này, quét sạch bụi bặm là có thể sử dụng, mặt bàn còn có hoa văn xinh đẹp, giống như đồ cổ vậy.

“Mau đi xem nó đi.” Emma đang giúp Lily tết tóc, hai đứa ngồi trên giường, vài tia sáng xuyên vào qua hàng rào sắt trên đầu tường phía trên, đây là nơi duy nhất chúng tôi có được ánh sáng.

Tôi đoán đây từng là căn phòng của người hầu, có những đồ đạc cần thiết. Morgan ngồi trong bồn tắm cũ kỹ, thằng bé chớp mắt vô tội: “Không có nước, Julian.”

Tôi vặn vòi nước, đường ống rỉ sét phát ra vài tiếng động, một lát sau, nước nóng chảy ra, lúc đầu là màu đỏ, sau đó nhanh chóng trong suốt. Tôi xắn tay áo giúp Morgan kỳ cọ, thằng bé cực kỳ nghịch ngợm, đến khi tôi tắm rửa nó sạch sẽ xong xuôi, cả người tôi cũng ướt đầm.

“Julian!” Lần này đến lượt Emma.

Emma đang chải tóc, cô giống mẹ, có một mái tóc vừa xoăn vừa dài, màu tóc óng ánh như phát ra ánh sáng yếu ớt dưới ánh sáng. Emma ồn ào nói: “Mau giúp em xử lý chúng nó.” Chẳng qua chỉ là một chỗ rối nho nhỏ, dễ dàng tết lại.

Trong chớp mắt, chúng tôi đã ở đây một thời gian.

So với lúc chúng tôi vừa tới đây biến hóa không nhỏ. Sau khi ý thức được không có cách nào tốt hơn so với việc đợi ở đây, chúng tôi quen dần. Lúc đầu Morgan và Lily còn tùy hứng gào khóc, sau khi nhận ra có khóc cũng vô dụng, hai đứa nhỏ từ từ tiếp nhận thực tế.

“Nơi này dù sao cũng hơn đầu đường xó chợ hoặc là cô nhi viện.” Emma thờ ơ nói. Cô vuốt tóc, như một cô gái thích chưng diện, mà còn thông minh kiên cường: “Mấy em muốn làm ăn mày à? Hoặc là ở trong cô nhi viện, ngay cả một miếng bánh gato cũng không có, ăn mặc rách rưới, cùng một đám con nít bẩn thỉu chen chúc dưới sàn nhà lạnh như băng.”

Đúng là tình huống hiện tại của chúng tôi tốt hơn một chút so với những gì Emma miêu tả.

Những hạt bụi nhỏ li ti bay bay dưới ánh sáng, ngoại trừ hai cái giường lúc đầu, tầng hầm có thêm vài món, như là cái gương, cái ghế nhỏ, v.v... Những thứ này đều tìm được trong đồ đạc lộn xộn, chúng đã cũ kỹ nhiều năm rồi, tuy nhiên vẫn hoàn hảo không bị hư hỏng. Chúng tôi khiến căn phòng trông tươi tắn một chút.

Không ai trong chúng tôi biết phải đợi ở đây bao lâu.

“Anh đang làm gì vậy?” Emma ngồi xổm xuống.

Tôi đang dùng than củi làm ký hiệu trên góc tường, Emma đếm đếm... sáu mươi ngày. Chúng tôi đã ở đây được hai tháng, những ký hiệu được đánh dấu ngôi sao phía trên là những ngày mẹ đến xem chúng tôi sống thế nào.

Lúc đầu, mỗi ngày mẹ đều đến. Mẹ mang cho chúng tôi một ít đồ dùng quần áo, chúng tôi rất cần những thứ này. Mẹ sẽ ôm Lily và Morgan, kể chuyện cổ tích cho chúng nghe, cho đến khi chúng ngủ mất. Sau đó, hai ngày mẹ đến một lần, kể chuyện cổ tích thành công việc của Emma, tôi chỉ có thể ôm hai đứa nhỏ. Sau nữa, ba ngày mẹ đến một lần, mỗi lần thoạt nhìn đều rất vội vàng, sau đó nữa... Mỗi ngày chúng tôi đều trông ngóng mẹ đến.

Dù thế nào, mẹ vẫn yêu chúng tôi. Tôi tự thuyết phục bản thân như vậy.

Thế nhưng Robert chẳng bao giờ lơ hện.

Chén đĩa ném vào mâm phát ra tiếng động. Trên mâm có vài miếng bánh mì khô và thịt muối, còn có hai bát súp trắng. Đây là thức ăn một ngày của chúng tôi.

Robert ném thức ăn xong liền đi, hẳn sẽ không nói thêm câu gì với chúng tôi, tuy chúng tôi cũng không hy vọng hắn nán lại. Hắn luôn có vẻ mặt tối tăm, như là cuộc sống rất không như ý, có vài lần hắn đến khi người nồng nặc mùi rượu. Chúng tôi rất khó tiếp thu Robert là cậu của chúng tôi, nhưng mẹ không cần lừa anh em tôi, mà hắn là người duy nhất chúng tôi có thể tiếp xúc. Bốn anh em tôi chỉ có thể dựa vào hắn, nhưng Robert chưa bao giờ che giấu vẻ ghét bỏ chúng tôi, thậm chí hắn còn không muốn liếc nhìn chúng tôi.

“Chúng ta đã làm điều gì sai?” Lily ngây ngô hỏi.

Emma không hứng thú lắm, cô cầm thìa múc súp, mấy thứ này nhạt nhẽo vô vị, nhiều nhất chỉ có thể lấp đầy bụng.

Morgan đẩy thức ăn trước mặt, nhảy lên giường ồn ào: “Em không muốn ăn cái này! Em muốn mẹ!”

Lily cũng bắt đầu kêu lên: “Em muốn mẹ! Mẹ!”

Tôi vội bịt miệng hai đứa lại, lúc đầu hai đứa nhỏ còn giãy giụa, cho đến khi tiếng chó sủa từ xa cách chúng tôi ngày càng gần.

Một con chó săn lông vàng ở hàng rào sắt, bốn người chúng tôi trốn trong bóng tối, một cái mũi đen chen vào bụi cỏ ngoài hàng rào liên tục ngửi ngửi.

“Juli...”

Suyt...

Tôi ngẩng đầu lên xem, nghe thấy tiếng bước chân.

“Con chó này chạy trốn thật nhanh.”

“Lôi nó về, cẩn thận một chút, lần trước nó đã cắn đứt đầu ngón út của thằng John đó.”

“Cừ thật, nó chỉ nghe lời ông chủ thôi, mau tới giúp một tay! Gary!”

Cuối cùng bọn họ lôi con chó kia đi. Cho đến khi không còn nghe thấy một tiếng động nào nữa, chúng tôi mới thở phào một hơi.

“Bảy ngày.” Emma dựa vào người tôi nói: “Đã bảy ngày mẹ không đến thăm chúng ta.”

Thoạt nhìn mấy đứa em tôi rất đau buồn. Tôi ôm chúng, chỉ có vào lúc này tôi mới ước mình có thể mở miệng nói chuyện, ít nhất còn có thể an ủi các em...

Một ngày như mọi ngày, Robert mang thức ăn đến.

Lúc hẩn buông cái mâm xuống, Emma gọi hẩn lại: “Cậu Robert.”

Hẩn dừng lại, quay đầu nhìn chúng tôi. Trước mặt hẩn, anh em tôi luôn ngoan ngoãn nghe lời, ngay cả Morgan nghịch ngợm nhất cũng núp sau lưng tôi. Tôi nhìn Emma, cô nắm tay tôi thật chặt, rồi cuộc lấy dũng khí nói: “... Xin hỏi, chúng cháu có thể thỉnh thoảng ra ngoài không?”

Bên hông Robert treo một chùm chìa khóa, để đề phòng chúng tôi bị phát hiện, hẩn nhốt chúng tôi dưới tầng hầm, cũng cấm chúng tôi không được phát ra tiếng động lớn. Anh em tôi không có việc gì, mỗi ngày đợi dưới tầng hầm, giống như phạm nhân trong nhà tù.

“Cơ thể Lily không tốt, nó cần không khí trong lành. Morgan chỉ là một đứa bé, hai đứa cần ánh sáng mặt trời.” Emma nói dựa theo những gì tôi dạy: “Chúng cháu sẽ rất cẩn thận, sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn, không phát ra bất kỳ âm thanh nào...” Chúng tôi hướng hẩn cam đoan, không ngờ hẩn đổi sắc mặt.

“Câm miệng!!”

Robert đột nhiên bước qua tóm lấy Emma, cô hét lên, tôi vội kéo em gái ra sau bảo vệ. Robert tóm lấy cổ áo tôi, nhấc tôi lên trước mặt hẩn: “Chúng mày là con của ác ma!” Hẩn hung ác chửi mắng, hai mắt đầy tia máu vằn vện trừng tôi.

Con của ác ma?... Tất cả chúng tôi bị dọa sợ.

“Tốt nhất chúng mày nên cảm kích tình huống hiện giờ, nếu không có tao bố thí, chúng mày đã sớm chết đói ở nơi quỷ quái này!” Robert tàn bạo nói: “Đừng nghĩ bước ra khỏi đây, chúng mày chỉ gây chuyện!”

Nghe cho kỹ đây, thằng cầm quỹ tha ma bắt, trông chừng đám em mày thật kỹ, an phận cho tao, nếu bị phát hiện, tao sẽ cho mày biết mặt!”

Câu nói của Robert làm chúng tôi cực kỳ sợ hãi, ba đứa em khóc lên. Robert ném tôi ra, tôi ôm cổ ho vài tiếng. Robert nhìn chăm chăm chúng tôi, như một tên điên vui buồn thất thường. Ánh mắt hắn đầy căm hận, cơ thể phát run, trán đổ mồ hôi, phảng phất như đang sợ hãi thứ gì đó. Hắn giằng lấy chén đĩa đi ra ngoài.

Robert rời đi, chỉ còn lại chúng tôi.

Tôi an ủi các em, nhưng đương nhiên không có tác dụng gì nhiều. Bốn người chỉ còn vồn vện một miếng bánh mì khô hôm qua còn dư, tôi để các em chia nhau ăn.

Bình thường Lily và Morgan ăn không nhiều, đó là lý do thức ăn mỗi ngày của chúng tôi miễn cưỡng đủ ăn. Nhưng tôi không nói cho các em biết, đêm nào tôi cũng đói đến giật mình thức giấc, phải uống nước lấp đầy cái bụng rỗng tuếch. Đêm nay, tôi hoàn toàn không ngủ được, tôi cảm giác như dạ dày bị một sợi dây xoắn chặt, khó chịu như nuốt một con dao vào bụng.

Tôi ngồi dậy, quay lại nhìn thấy Julia. Cô ở trong gương, nhẹ nhàng đứng đưa hai chân, mỉm cười nhìn tôi, trong mắt tựa hồ có vẻ thương hại, lại giống như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Chút chút.

Tôi nhìn xuống, một con chuột chạy tới chân tôi. Tôi cầm lấy ngọn nến, nó chạy rất nhanh, thoáng cái đã trốn ra sau cái giá, sau đó biến mất.

Tôi đi đến, sau cái giá có một cái khe, ánh nến lung lay thoáng qua, có gió.

Tôi đặt ngọn nến xuống, giơ hai tay đẩy cái giá gỗ trước mặt, nó rất nặng, tôi phải dùng hết sức mới đẩy được. Bụi bay mù mù, tôi giơ tay quơ quơ bụi rồi cầm ngọn nến lên – ở đây có một cánh cửa.

Tay nắm cửa rỉ sét loang lổ, tôi kéo mấy lần nó mới động.

Trời ạ, sau cửa là một cầu thang.

Cầu thang đã lâu không tu sửa, ván gỗ đã mục nát, mỗi bước chân giẫm lên đều có cảm giác dưới chân chùng xuống. Cầu thang không cao, rất nhanh tôi đã đi lên hết cầu thang, tôi đặt ngọn nến xuống, dùng hai tay đẩy tấm ván che. Tôi vốn không hy vọng gì, thế mà như có kỳ tích, nó mở ra!

Tôi nghe tiếng tim đập dồn dập như nhảy lên, giống Alice và thế giới thần tiên. Đọc sách là cách duy nhất tôi giết thời gian, tôi từng có một tủ sách, có điều nó đã bị ngân hàng đầu giá, bây giờ tứ tán khắp nơi. Tôi

giơ cao ngọn nến, ở đây rất nhỏ hẹp, đồ đạc lộn xộn giống dưới tầng hầm. Bỗng tôi nghe thấy tiếng bước chân.

Tôi rút nhanh vào, kể đó là tiếng bước chân vang lên phía trên. Dường như tôi đang ở trong một phòng kế bậc thang.

Phía trước có một cánh cửa, ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa.

Bây giờ là đêm khuya, người hầu trong trang viên đều ngủ hết rồi. Tôi khom người, theo lỗ khóa trộm nhìn ra ngoài.

Một quần gia cầm chùm chìa khóa trong tay, ông ta đã có tuổi, tóc hoa râm, bước chân coi như khỏe mạnh. Tôi nhớ đã từng thấy ông ta, khi đó là trong màn sương mù, ông mở cửa cho mẹ, gọi bà là tiểu thư Crowley. Tôi không hề biết mẹ có họ gì, trong quá khứ, mọi người gọi bà là phu nhân Flett. Bà cũng chưa từng tiết lộ quá khứ với bất kỳ ai.

Ông ta đang kiểm tra từng ngõ ngách, khi ông tiến lên, tôi đứng thẳng dậy, vai không cẩn thận đụng đồ đạc bên cạnh, phát ra tiếng động.

Quần gia dừng lại, tuy ông đã lớn tuổi nhưng nghe và nhìn vẫn còn rất rõ, ít nhất còn có thể phục vụ nhà này nhiều năm nữa. Ông nhìn cánh cửa dưới bậc thang, ánh mắt sắc bén, sau đó ông ta đi tới.

“Owen.” Trước khi ông xoay tay nắm cửa, một giọng nói cắt ngang hành động của ông.

Quần gia từ từ thu bàn tay trên nắm cửa, ông quay đầu lại, dùng phát âm chính gốc cổ xưa lên tiếng: “Bà Bran.”

Nữ quần gia trang viên đứng sau lưng ông, bà là một phụ nữ hơn sáu mươi, giống ông quần gia ở chỗ đã phục vụ nơi này vài thập niên. Bà rất gầy, gương mặt có vẻ khắc nghiệt và nghiêm khắc, bà oán trách nói: “Tôi đoán ông vẫn chưa nghỉ ngơi, dù sao đã nhiều năm trang viên Rockfeld không náo nhiệt như vậy.”

“Bởi vì trước kia nơi này không có nữ chủ nhân.” Owen không nóng không lạnh nói: “Trang viên cần thay đổi. Đây cũng là nguyện vọng của ông chủ.”

“Nói đúng, một phụ nữ suốt ngày ăn mặc trang điểm lộng lẫy, khiến đám người hầu cũng bắt đầu không an phận.”

Owen dừng lại một chút rồi nhắc nhở: “Bà hẳn nên gọi là phu nhân.”

Đối phương trầm mặc, sau đó thành thật nói bà lỡ lời, xem ra bà chưa quên thân phận của mình. Nữ quần gia lại hỏi tiếp: “Ông đang định tìm gì vậy?”

Owen quay lại lần nữa, lúc này tôi đang trốn trong bóng tối.

“Không có gì. Có thể là con chuột.”

“À, có lẽ, gần đây tôi cũng thường nghe một vài tiếng động...”

Giọng nói của họ ngày càng xa, cho đến khi chắc chắn họ đã đi xa, tôi mới thở phào một hơi.

Tôi mở cửa ra, nhìn quanh khắp nơi mà không khỏi ngỡ ngàng. Ở đây rộng hơn khi nhìn từ bên ngoài gấp vài lần, từng góc đều được trang trí hết sức sang trọng, chỉ là thoát nhìn kiến trúc rất cũ, phù điêu trên trần nhà đã bị mòn không còn thấy hoa văn. Dây leo bò đầy cửa sổ, sơn đỏ trên tường đã phai màu, trên cột đốt vài ngọn đèn, tiếng gió vù vù thổi tới mang theo khí lạnh âm u.

Tôi chợt xoay người, một gương mặt tái nhợt thành linh xuất hiện trước mắt!

Đó là một pho tượng. Một loạt các pho tượng đặt dọc theo hành lang, đôi mắt trống rỗng như gai nhọn chọc vào lưng người ta.

Tôi không dừng lại lâu lắm, đa số các căn phòng ở đây đều khóa cửa. May mắn chính là tôi tìm được phòng bếp.

Hiện giờ phòng bếp không có nhiều thức ăn, chỉ có một nồi súp nguội ngắt. Tôi ăn một bát to, dạ dày trống rỗng lập tức dễ chịu hơn rất nhiều. Tôi cầm theo một ít mút trái cây và bánh quy, men theo đường cũ lén lút chạy về.

Tôi dời cái giá lại chỗ cũ, che đi cánh cửa đó.

Khi tôi nằm lại giường, tôi vẫn không tin nổi đây là sự thật. Tôi nghĩ mình sẽ không ngủ được, thế mà khi tôi mở mắt lần nữa, trời đã sáng tỏ.

Cánh cửa phát ra tiếng động, không ai đoán được người tới – là mẹ.

“Các bảo bối của mẹ!” Morgan và Lily chạy về phía bà. Mẹ ôm hai đứa hôn mấy cái, Robert đứng phía sau, gương mặt giấu dưới chiếc mũ, ánh mắt lóe lên tia âm u.

“Emma...” Mẹ đi tới ôm lấy Emma, cô hơi do dự đứng bên cạnh tôi. Emma có chút tức giận, cô luôn nghĩ là mẹ định vứt bỏ chúng tôi.

Thoạt nhìn mẹ rất tốt, bà mặc váy mới, chải kiểu đầu mới, cả người xinh đẹp quyến rũ động lòng người. Bà mang quà đến cho chúng tôi, Morgan được đồ chơi mới, Lily là búp bê, Emma là một bộ váy xinh đẹp. Bà

lấy một quyển sách trong rương ra: “Của con đây, Julian.” Xem ra bà còn nhớ chúng tôi thích gì.

“Julian?” Mẹ nhìn tôi. Tôi không nhận món quà của bà.

Tôi lấy một tờ giấy, viết lên trên đó – *Vì sao nhiều ngày không đến thăm chúng con?*

Gương mặt mẹ lập tức hiện lên vẻ áy náy, lúc bà có dáng vẻ như vậy, tôi nghĩ không ai sẽ nhẫn tâm trách bà.

“Mẹ rất xin lỗi, Julian. Mẹ thật sự quá bận rộn. Con biết đó, mẹ có chồng mới, mẹ phải thường ở bên cạnh bầu bạn với hân mới có được sự vui vẻ của hân.” Bà nở nụ cười, giọng nói nhỏ đi: “... Đây không phải là chuyện dễ dàng.”

Chúng con rất nhớ mẹ.

Tôi lại viết lên, *Chúng con cũng cần mẹ bầu bạn.*

“Mẹ hiểu chứ, con trai.” Bà cúi xuống trước mặt tôi, hôn hôn rồi nắm hai tay tôi: “Tất cả cũng vì tương lai của chúng ta, Julian. Nói thế này là không đúng, nhưng con phải biết, chuyện ngoài ý muốn luôn bất ngờ xảy ra. Mặc dù hân là người mù nhưng cũng là một thương nhân thông minh khôn khéo, nếu mẹ khiến hân bất mãn, hân có thể đuổi chúng ta đi bất cứ lúc nào, cũng sẽ không bố thí cho chúng ta một xu.”

“Vậy phải làm thế nào?” Emma ôm bộ váy mới, cô yêu thích đến không nỡ buông tay. Bộ váy cắt may tinh tế, kiểu dáng mới lạ độc đáo, khẳng định giá cả rất đắt. Cô không muốn mất nó chút nào.

“Chỉ cần hân thêm tên mẹ lên phần tài sản, vậy dù hân không chịu nhận các con, chúng ta cũng có thể lấy một phần tài sản rồi rời khỏi đây.” Mẹ hào hứng nói về tương lai tươi đẹp, Emma và hai đứa nhỏ cũng lộ dáng vẻ mong ngóng.

Robert đột nhiên đứng bật dậy.

“Mẹ đi xem hân một chút.” Bà lập tức đi theo.

Tôi lặng lẽ theo sau hai người, đứng ở sau tường.

“Em lại mơ mộng hão huyền! Margaret, em không thay đổi chút nào, vẫn miệng đầy dối trá như cũ!”

“Nhỏ tiếng thôi, Robert...” Mẹ khẽ nói.

Robert kích động đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh chịu đủ rồi! Em đã quen lời hứa hẹn! Đừng tưởng em vẫn còn có thể đùa giỡn anh trong lòng bàn tay như trước đây!”

“Ôi chào, hãy nghe em nói...”

Lúc đầu hai người lôi lôi kéo kéo, mẹ liên tục trấn an Robert. Bọn họ thật sự rất gần, sau đó tôi trông thấy hai người hôn môi.

Sau đó mẹ ở lại với chúng tôi một lúc rồi rời đi.

Buổi tối, tôi lật xem quyển sách kia. Emma trèo lên giường, ôm lấy tôi từ phía sau: “Đây là cái gì, Julian?”

Từ nhỏ Emma đã rất thân thiết với tôi, cô thường khiến tôi nhớ đến Julia. Chuyện này thật kỳ diệu, vì thật ra hai người không giống nhau, có lẽ chỉ vì Emma thường bầu bạn với tôi. Tôi chưa bao giờ răn dạy các em khi chúng nghịch ngợm, mặc dù trong mắt người khác, vài thói xấu của chúng rất khó chịu.

Cha từng tặng tôi một con chó nhỏ, nó rất nhanh trở thành bạn của tôi, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, có một ngày, nó được phát hiện bị người ta treo cổ trên cây ngô đồng trong sân sau.

Là Julia làm. Tôi biết.

Emma lật quyển sách trong tay tôi, cô không thích những thứ này. Cô đầy hứng thú với váy áo đẹp và trang sức, điểm này thì giống mẹ như đúc. Emma từng một lần hỏi tôi: “Anh yêu em không, Julian?”

Nếu tôi đáp có, cô sẽ hỏi tiếp: “Còn nhiều hơn yêu mẹ và cha sao?”

Emma muốn nói là so với tất cả những người khác, và cô mong muốn tôi trả lời là, đúng vậy.

Buổi tối, tất cả đã ngủ. Tôi lại theo đường cũ, đi lên phía trên. Đêm nay tôi cầm đi một ít bơ từ phòng bếp.

Sáng sớm, tôi lấy thức ăn dưới sàn ra. Trông thấy trái cây tươi và bơ, Morgan và Lily lập tức hoan hô ra tiếng. Ánh mắt Emma hơi nghi hoặc, tôi biết rõ, chuyện này không có khả năng giấu được cô.

Morgan và Lily chơi phía trước, Emma theo tôi đi tới trước góc phòng. Khi cô nhìn thấy cánh cửa kia, cô lộ vẻ kinh ngạc y hệt tôi khi đó.

“Em có thể đi lên xem một chút không?” Emma kích động khẽ hỏi.

Đương nhiên tôi không có khả năng từ chối, chẳng qua dặn dò cô phải cẩn thận. Emma thận trọng leo lên cầu thang, cô suýt nữa hụt bước, may mà tôi đỡ kịp. Chúng tôi nhẹ nhàng nhấc nắp hầm.

Bây giờ là ban ngày, chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân xung quanh.

Ánh sáng xuyên qua lỗ khóa, tôi và Emma im lặng nhích đến gần. Người hầu bận rộn ra ra vào vào khiến nơi này nhiều sinh khí hơn buổi tối rất nhiều. Chúng tôi đợi đến lúc không còn ai mới mở cửa ra.

Emma trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xung quanh, cô kinh ngạc nói: “Đây là căn nhà lớn nhất em từng thấy.”

Ban ngày trang viên Rockfeld còn rộng lớn và trang nghiêm hơn buổi tối, tuyệt đối không như nhà ở của hương thân nông thôn. Căn nhà thoạt nhìn như có lịch sử lâu đời, muốn nói từng là nơi ở của quý tộc cũng không quá đáng chút nào.

Chúng tôi không dám chạy loạn, cũng không thể chạy lung tung – nơi này quá cũ kỹ, có nhiều nơi đường như bị bỏ hoang, không biết vì nguyên nhân gì, chủ nhân của nó vẫn duy trì nguyên dạng thế này. Dù thế, căn nhà vẫn rất tuyệt vời.

Tôi dẫn Emma đi vào phòng bếp, chỉ có một nữ đầu bếp mập mạp và một nữ hầu phụ trách việc tay chân đang ở đây.

“Tránh ra! Cô gái tay chân vụng về!” Nữ đầu bếp đẩy cô hầu ra, cầm một cái muôi lớn múc gì đó trong nồi, mùi hương khiến người ta thèm ăn bay lên. Bụng tôi và Emma sôi lên sùng sục – Robert cho chúng tôi quá ít thức ăn, còn lâu mới có được một hộp súp thịt hấp dẫn thế này.

Nữ đầu bếp kia tính tình nóng nảy, nhưng tay nghề rất giỏi. Bà đã làm xong thức ăn, đặt chúng vào mâm, sau đó bảo hầu gái mang ra ngoài: “Cô nhớ cho kỹ, không được lỗ mãng như lần trước, giao cho quản gia dưới lầu.” Bà dùng khăn quàng cổ lau mồ hôi rồi nói tiếp: “Nếu cô muốn làm việc lâu dài ở Rockfeld, nghe lời tôi, đừng hiếu kỳ! Ha! Tôi đi xem bọn họ có đưa mẻ sò mới đến chưa.”

Đợi đến khi hai người kia đi khuất, tôi với Emma mới chạy ra. Chúng tôi cầm lên ăn thật nhanh, sau đó liều mạng chạy về, giống như trẻ con chơi đùa vậy.

Ngày đó, anh em ăn một bữa phong phú nhất.

Đó chỉ là bắt đầu.

Kể từ ngày đó, rốt cuộc chúng tôi không cần thiết tha chờ mong Robert bố thí nữa. Theo số lần ngày càng tăng, hai anh em tôi dần rút được kinh nghiệm, cũng phát hiện ra một vài chuyện ở trang viên.

Nơi này không có nhiều người hầu, bọn họ chỉ hoạt động trong khu vực cố định, chuyện này rất có lợi cho chúng tôi. Anh em tôi chủ yếu đi đến phòng bếp lấy một ít thức ăn, nữ đầu bếp kia tên là Rogers, cô gái mặt tàn nhang phụ trách phòng bếp tên là Christina, cô là cháu gái của bà Rogers. Cô luôn vội vội vàng vàng, còn bà Rogers sẽ dành một tiếng mỗi ngày, chạy ra ngoài lên hút thuốc phiện.

Chúng tôi cầm phần ăn hôm nay, lúc đang chạy về, tôi ngừng lại ở cầu thang. Nơi đó là cấm địa – ngoại trừ quần gia, không ai được tùy tiện đến đó.

“Julian.” Emma giục tôi.

Chủ nhân của trang viên ngụ phía trên, chúng tôi chưa từng thấy hắn, nghe nói hắn dự định ở trên lầu cả mùa đông. Hắn là một quái nhân, bà Rogers đã nói như vậy – vị Broward kia luôn ru rú trong nhà, nhưng cả trấn nhỏ đều biết hắn vô cùng giàu có, và cũng là một thương nhân vui buồn thất thường. Hắn có thể tùy ý miễn tiền thuê một năm cho nông dân, cũng có thể không dâng một hạt bụi cho giáo đường.

Hắn thích ở một mình, thậm chí mỗi tháng chỉ ở cùng phòng với vợ một lần.

“Đi mau, Julian.”

Lúc tiếng bước chân từ xa truyền tới, tôi mới dời tầm mắt.

3. Chương 3

Mùa đông ở trang viên Rockfeld cực kỳ lạnh. Tuyết rơi trắng xóa phủ lên lá khô, trắng nõn không tỳ vết giống như tấm vải dùng rửa tội cho một sinh mạng mới chào đời.

Robert hiếm khi nổi lòng tốt, hắn đưa cho chúng tôi ít than củi và chăn nệm dư thừa, đủ để chúng tôi không bị chết cứng trong mùa đông. Dù hắn không đưa, chúng tôi cũng sẽ có cách.

Từ trước đến nay Robert luôn lạnh như băng đối với chúng tôi, thỉnh thoảng hắn còn mĩa mai anh em tôi, phần lớn thời gian đều không vui lòng nhìn thấy bọn tôi. Hắn gọi chúng tôi là “*con của ác ma*”, trước giờ chưa từng có người gọi anh em tôi như vậy. Rất nhiều người gặp chúng tôi đều nói bốn anh em tôi là những đứa trẻ xinh đẹp nhất, chúng tôi hoàn mỹ. Tôi cũng cho là vậy.

Câu nói của Robert làm tôi để ý, tôi đoán mẹ và hắn che giấu gì đó, nhưng sẽ không ai nói ra chân tướng cho bốn anh em tôi biết, trừ phi tự chúng tôi tìm ra...

“Julian, cái này treo ở đây được không?”

Morgan đứng trên bàn, treo đồ trang trí làm xong lên đèn. Tôi đi đến bế thẳng bé xuống, tránh cho nó không cẩn thận bị ngã, sau đó tự treo lên.

Thời gian thấm thoát trôi qua đầu ngón tay, chúng tôi đã ở dưới tầng hầm được nửa năm.

Tôi gạch một nét lên tường, đã ba tuần mẹ không đến gặp chúng tôi.

Dần dần, chúng tôi từ sợ hãi đến kỳ vọng, cuối cùng biến thành chết lặng. Lily và Morgan đã không còn kêu gào đòi mẹ, hai đứa nhỏ hoàn toàn quen với cuộc sống dưới tầng hầm, chúng tôi dần coi đây là “nhà” của chúng.

Anh em tôi đang chuẩn bị cho Lễ Giáng Sinh, tất cả mọi người dùng hết khả năng trang trí một phen, chúng tôi có thể tìm được một vài thứ có ích trong đồng đồ đạc lộn xộn chất thành đồng này. Mấy thứ này không có ích gì trong tình cảnh của chúng tôi, nhưng có thể giúp anh em tôi vui vẻ một chút. Thậm chí bốn người còn chuẩn bị quà Giáng Sinh.

“Chúng ta có nên chuẩn bị quà cho cậu Robert không?” Emma hỏi.

Morgan kháng nghị: “Không, em không thích cậu Robert!”

“Dù sao chúng ta có chuyện nhờ cậu, hơn nữa em thấy có lẽ cậu không quá xấu xa.” Emma nhìn tôi, cô hy vọng tôi quyết định.

Mặc dù Robert không thân thiện với chúng tôi, nhưng cũng không thật sự tổn thương chúng tôi, ngược lại, hẳn giúp anh em tôi rất nhiều. Tôi cho rằng trong ngày lễ quan trọng này, cần phải cảm tạ hẳn một chút. Anh em tôi quyết định để Lily và Morgan dùng thuốc màu vẽ một bức tranh, tôi và Emma giúp đỡ, tất cả đều mong chờ đến ngày lễ.

Lễ Giáng Sinh đến, chúng tôi mặc bộ đồ tươm tất nhất. Thậm chí Emma còn mặc bộ váy mới xinh đẹp. Trước đó cô còn sầu khổ vì không có cơ hội mặc nó. Sau khi mặc vào, trông Emma vô cùng xinh đẹp. Lily và Morgan mở quà của chúng, tôi tự tay làm đồ chơi mới cho Morgan. Emma cắt váy của cô may thành váy áo cho búp bê, tặng cho Lily. Hai đứa nhỏ rất vui vẻ, hiện tại nụ cười của chúng là thứ duy nhất khiến tôi thỏa mãn.

Chúng tôi giống cha và mẹ của chúng, Emma nói vậy.

“Flett tiên sinh.” Emma như một quý cô cao quý, căng thẳng hỏi: “Xin hỏi ngài đã chuẩn bị gì cho tôi?” Cô rất chờ mong món quà này.

Tôi phát tay, lắc lắc đầu. Emma méo máo, quay đầu qua một bên.

Cô tức giận, trò đùa của tôi quá trớn rồi. Tôi đi đến cạnh Emma, cô càng xoay mặt né tránh. Tôi đứng phía sau giơ một vật đến trước mặt cô, Emma nhìn thấy, kinh ngạc mở to hai mắt. Đó là một đóa hoa sơn trà, rực rỡ tươi tốt. Trước khi nam người hầu ôm bó hoa nở rộ được buộc cẩn thận vào phòng ngủ của nữ chủ nhân, tôi lặng lẽ hái một đóa.

Tôi cài hoa lên tóc Emma, nó rất hợp với cô, khiến cô càng thêm quyến rũ.

“Ôi chào, em rất thích món quà này, em cũng có quà đáp lễ tặng anh.”

Emma nhón chân, hôn lên miệng tôi.

Tôi nếm được mùi mật và hương hoa, đó là một cảm giác mới lạ, mềm mại như kẹo đường, đầu lưỡi Emma liếm lên môi tôi một chút.

Một tiếng động thật lớn đột nhiên vang lên khiến chúng tôi tách ra.

Robert bước ra khỏi bóng tối, chúng tôi không nhận ra hắn bước vào. Hắn âm u nhìn hai chúng tôi, nhất là Emma, ánh mắt hắn như muốn đục một cái lỗ trên người cô. Như ma quỷ trời lên từ đáy hồ, Robert nghiêng răng nghiêng lợi: “Trên người bọn bây chảy dòng máu của ả, tao sớm biết bọn bây sẽ làm ra loại chuyện thế này.”

“Cái gì?” Chúng tôi không hiểu hắn đang nói gì.

Robert đi tới kéo mạnh Emma từ sau lưng tôi ra. Cô hét ầm lên, Robert kích động tóm lấy cô: “Dù mày che giấu thế nào cũng vô dụng! Tao đã nhìn thấu chúng mày từ lâu, che giấu linh hồn ác ma dưới vẻ ngoài diêm đạm đáng yêu, chúng mày... đồ dân đảng ma quỷ!”

Tôi đứng lên cố đẩy tên điên này ra, Emma nhào vào lòng tôi. Cô gái đáng thương, cô run rẩy cả người khóc trong lòng tôi.

Robert lùi vài bước, mặt mày tái xanh nhìn chúng tôi. Morgan và Lily nghe tiếng động chạy đến, trên tay còn cầm bức tranh tặng Robert.

Morgan nhìn chúng tôi một cái, sau đó do dự đi đến trước mặt Robert, đưa bức tranh cho hắn: “Đây là cháu và Lily vẽ.” Cậu bé nhỏ giọng nói: “Giáng Sinh vui vẻ, cậu Robert.”

Robert nhìn xuống bức tranh một lúc lâu, cuối cùng hắn nhận lấy, Morgan và Lily chạy ra sau lưng tôi. Robert nắm chặt bức tranh, gương mặt hắn tái nhợt như xác chết. Cuối cùng hắn bỏ đi.

“Em ghét hắn, em ghét hắn. Hắn phá hủy ngày hôm nay, phá hủy tất cả...” Emma uất ức khóc to.

Tôi cũng khó chịu như cô. Ngoại trừ việc ôm chặt các em, tôi chẳng làm được gì. Câu nói của Robert lớn vồn quanh tai tôi, một dự cảm kỳ quái nảy lên trong tôi, nhưng tôi chưa kịp nắm lấy thì nó đã biến mất.

Sương giá và băng tuyết thổi đến, như vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Sau Lễ Giáng Sinh, chúng tôi mới được gặp mẹ.

Bà hào hứng nói bà đi Paris, giống như những lần trước, bà mang quà cho bốn anh em.

“Julian, con làm sao vậy?” Mẹ nghi ngờ nhìn tôi.

Hiện tại bà còn thời thượng hơn, cái mũ trên đầu đủ cho chúng tôi chi tiêu một tháng. Về hôn hử của mẹ khi nhắc đến việc đi Paris kia, quả thật là vui sướng không muốn về.

Mẹ vẫn còn yêu chúng con chứ? Tôi viết lên giấy.

Mẹ ngược mắt nhìn tôi, bà mím môi, đi đến kéo tay tôi. Tôi đẩy mẹ ra.

“Julian...” Bà ôm ngực, thoát nhìn vô cùng khổ sở. Tôi và các em vẫn yêu mẹ như trước, chẳng qua tôi không cách nào tin bà nữa rồi.

Con cần biết chân tướng. Tôi dùng sức viết chữ, khiến nó xiêu xiêu vẹo vẹo.

Mẹ nhìn tôi một lúc lâu, sau đó hít một hơi, hiện tại bà hoàn toàn giống một quý phu nhân cao quý, dù đang bị thương vẫn tao nhã như cũ: “Con cứ hỏi thoải mái, nếu mẹ có thể trả lời con.”

Mẹ và Robert quan hệ thế nào?

Bà siết chặt khăn tay: “Mẹ biết sớm muộn gì con cũng phát hiện ra, dù sao con thông minh và nhạy cảm như thế...” Bà chậm rãi nói: “Hắn là người chồng đầu tiên của mẹ.”

Tôi sớm nên đoán được điều này. Robert không phải là cậu của chúng tôi, hắn và mẹ có quan hệ không tầm thường.

“Hắn oán trách mẹ bỏ hắn, thế nhưng mẹ là bất đắc dĩ, không người phụ nữ nào sẵn lòng sống cả đời với một gã nát rượu. Sau đó mẹ yêu cha các con, thế nên mới cùng ông bỏ trốn. Robert ghen ghét mẹ vì người đàn ông khác sinh ra bốn đứa con, thế nên hắn mới làm khó dễ các con.”

Bà gơ hai tay ôm mặt tôi: “Julian đáng thương của mẹ, đôi khi mẹ muốn con là con gái, chắc chắn sẽ có

người sẵn lòng cưới con vì ngoại hình của con. Con biết mẹ không cách nào bỏ rơi các con mà, lúc nào mẹ cũng tính toán vì tương lai các con. Bây giờ mẹ không có bất cứ quan hệ nào với Robert, hẳn nhận tiền của mẹ mới đồng ý chăm sóc tốt các con. Hẳn biết chỉ cần các con có chuyện, hẳn sẽ không được chia dù chỉ là hạt bụi.”

Có thật không?... Tôi hỏi bà.

“Mẹ có thể thề, con trai à.” Bà ôm tôi, bình tĩnh nói.

Giờ phút này, tôi tin bà nói thật. Cái ôm của bà vẫn ấm áp mềm mại như thế, khiến người khác không thể nào hoài nghi.

Cho đến cuối cùng tôi mới hiểu được, những lời này của bà không phải nói dối, nhưng chân tướng ẩn giấu quá sâu, quá nhiều bản thủ và dục vọng nương theo nó...

.....

Chúng tôi vượt qua mùa đông ở trang viên Rockfeld, cho đến khi băng tuyết tan đi, nước sông tan băng. Chịu đựng qua mùa đông, mầm xanh lại tươi tốt, trang viên cũng tăng thêm vài phần sức sống.

Lúc tôi và Emma đi đến phòng bếp, trong phòng không có ai, nồi đun trên bếp lò đang sôi sùng sục, trên bàn bày các loại điểm tâm. Chúng tôi dùng bình đựng một ít súp, cầm ăn một chút liền rời đi. Đến nửa đường, Emma bỗng nói: “Mứt trái cây của chúng ta hết rồi, phải lấy một ít.” Tôi quay ngược lại, may mà bà Rogers vẫn chưa trở lại, có lẽ bà đang trốn ở đâu đó mơ mơ màng màng.

“Nhanh lên, Julian.”

Tôi đứng trên ghế, bà Rogers đặt mứt trái cây trên kệ cao. Tôi thò tay vói lên, chợt bắt được thứ gì đó, bỗng một thứ sắc bén kẹp lấy bàn tay tôi! Tôi đau đớn rụt tay, lọ đựng mứt rơi xuống đất vang lên một tiếng thật lớn!

“Julian!” Emma che miệng, một cái bẫy chuột kẹp lấy tay tôi, răng cửa bén nhọn đâm vào da thịt.

Ngay sau đó là tiếng bước chân nhón nháo truyền đến!

“Mau xem chúng ta bắt được cái gì, đám chuột này quá hung hăng ngang ngược!” Giọng nói oang oang của bà Rogers vang lên.

Tôi và Emma vội vàng chạy ra, không xong rồi, có người đuổi theo chúng tôi.

Lúc hai anh em tôi chạy đến phòng khách, tôi đẩy Emma vào trong một cửa phòng.

“Julian, nhanh lên!” Cô giơ tay về phía tôi.

Tôi đóng cửa lại, khẽ cắn môi chạy về phía cầu thang. Tôi phải dẫn những người này rời đi, bằng không tất cả chúng tôi sẽ bị phát hiện.

“Nó ở đây!”

Nghe thấy tiếng hô phía sau, tôi không kịp quay đầu nhìn, chỉ có thể chạy như điên về phía trước. Tôi chưa từng đi đến chỗ này, rêu xanh đầy trên bệ cửa sổ, mấy tia nắng chiếu lên mặt thảm cũ kỹ.

Tôi mở cánh cửa cuối cùng, đầu tiên là ánh sáng nhức mắt rơi vào mắt____ Nơi này giống một phòng làm việc, khắp nơi đều là các bức tượng điêu khắc và thạch cao trắng toát, một vài cái đã hoàn thành, vài cái thì chưa, chúng đứng trong phòng như có mấy chục cặp mắt đang nhìn bạn, dù là ban ngày vẫn có cảm giác rợn người.

Tôi ôm bàn tay phải đi vào, muốn tìm một góc để trốn, bỗng tiếng chó sủa vang lên bên cạnh!

Là con chó săn màu đen kia!

Nó rất hung dữ, hàm răng bén nhọn phát ra âm thanh uy hiếp. Tôi hoảng sợ lùi ra sau mấy bước, lão đảo vấp ngã xuống sàn. Vết thương trên tay tôi vẫn đang chảy máu, mùi máu tanh khiến con chó hưng phấn, tôi không nghi ngờ gì nó có thể cắn đứt cổ tôi.

Ngay lúc con chó sắp nhào vào tôi, một tiếng “cộc cộc” vang lên. Đó là tiếng gậy chống xuống đất.

Kỳ tích là, con chó đang giương nanh múa vuốt dừng lại. Nó phục tùng mà ngồi xuống, cổ họng phát ra mấy tiếng gừ gừ.

Dưới tấm vải trắng trên pho tượng, tôi thấy một đôi giày bóng loáng và một cây gậy thân gỗ. Một bàn tay cầm gậy, các ngón tay thon dài hơi gầy, chẳng qua quá mức tái nhợt khiến người ta không khỏi nhớ tới các bức tượng này.

Hắn đi đến, tôi rút vào góc phòng. Tôi biết rõ làm vậy chẳng có tác dụng gì, chẳng qua là sợ hãi theo bản năng____ Tiếng quát lớn tức giận chậm chạp không vang lên, tôi dè dặt mở mắt ra.

Khi đối diện với cặp mắt kia, tôi suýt quên cả thở.

Mắt của hắn màu trắng, giống như có một lớp màn trắng che phủ, tiêu cự lạc mất ở đâu đó, thoát nhìn

mắt hấn giống hệt mắt những pho tượng ở đây, khiến người ta sờn tóc gáy. Màu da của hấn cũng trắng như thạch cao. Thậm chí tôi nghĩ, không chừng hấn là một bức tượng cũng nên.

Gậy chống của hấn lại gõ xuống đất, con chó săn kia ngoan ngoãn đi đến bên chân hấn. Hấn giơ tay xoa xoa đầu con chó.

Lại có tiếng bước chân từ xa đến gần, ông quản gia già mở cửa ra.

“Ồ, ông chủ.” Quản gia hơi ngạc nhiên, câu nệ nói: “Thật xin lỗi, nếu tôi biết ngài ở đây, tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như vậy...”

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của hấn cực kỳ dễ nghe.

Nếu tiểu thư Liliane ở đây, nhất định sẽ đánh giá cực cao. Liliane là giáo viên dạy kèm sau này của tôi, cô chỉ dạy anh em tôi mấy tháng đã bị cho nghỉ, vì chúng tôi không có tiền trả lương cho cô.

“Không, không có gì cả, ông chủ.” Ông không để lộ bất kỳ sơ hở nào, giống như thật sự chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hấn đi tới, con chó đi theo sau hấn. Bước chân hấn chuẩn xác mà vững vàng, hoàn toàn không giống một người mù, xem ra hấn đã quen với mỗi viên gạch, mỗi viên ngói ở đây.

“Vừa nãy tôi nghe vài tiếng động kỳ lạ.” Phòng làm việc này thông với phòng sách và phòng ngủ của hấn. “Có lẽ là u linh ở đây, tôi biết, chúng nó vẫn lảng vảng ở đây, chưa từng rời đi...” Giọng nói của hấn dần xa.

Tôi quay về tầng hầm.

“Julian!” Mấy đứa em chạy về phía tôi.

“Anh có sao không?” Emma lo lắng hỏi: “Sắc mặt anh rất tệ, họ không phát hiện ra anh, đúng không?”

Tôi lắc đầu, Lily nhìn thấy tay tôi liền kêu lên: “Anh chảy máu kìa!”

Mấy đứa em lập tức lấy nước sạch cho tôi, máu đã khô, chỉ có điều vết thương rất sâu, tôi có cảm giác bàn tay không cử động nổi. Lúc Emma xử lý vết thương cho tôi, tôi đau đến chết lặng.

“Sau này chúng ta không thể lại đến phòng bếp, họ đã phát hiện chúng ta.” Emma bất an nói. Cô cột nút thắt trên tay tôi, chỉ mong tay tôi không bị phế.

Tôi khẽ gật đầu. Đúng vậy, tuy chúng tôi rất cẩn thận, cố gắng lấy một chút thôi, thế nhưng thức ăn mỗi ngày đều giảm bớt, họ không có khả năng không phát hiện.

“Chúng ta phải làm sao đây?” Emma dựa mặt vào đầu gối tôi. Tôi vuốt tóc cô nhìn vào gương, Julia trong gương đang ngồi trên giường, lông mày nhíu chặt, dường như rất phiền não.

Tôi nên nói cho các em biết không? Tôi đã gặp chủ nhân của trang viên Rockfeld, người mù đa nghi tính tình cổ quái trong lời đồn.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau ngày đó, chúng tôi biến mất một thời gian ngắn.

Tôi không biết chuyện này gây ra động tĩnh bao lớn trong trang viên Rockfeld, dù sao nơi này không quá đông người. Chúng tôi sợ hãi một thời gian, kết quả lại giống như hòn đá ném vào vùng bùn, không có bất kỳ biến hóa nào. Chỉ có ánh mắt của Robert nhìn anh em tôi là ác liệt hơn bình thường một chút. Tôi nghĩ hẳn đoán được gì đó, chẳng qua không có bằng chứng. Bây giờ chúng tôi rất giỏi ngụy trang, nhất là Emma, cô không có biểu hiện gì khác thường, khiến người ta không tìm được chút sai lầm.

Vì vậy không lâu sau, chúng tôi lại chứng nào tật nấy.

Đáng tiếc là, sự tình không phải luôn như tôi mong muốn.

Họ khóa tủ trong phòng bếp, hơn nữa kể từ ngày đó, bà Rogers không rời khỏi phòng bếp nửa bước, có lẽ bà bị quản gia Bran dạy bảo qua nên hiện tại trở nên nghiêm túc hơn.

Tôi dừng trước hành lang.

Tôi không thể luôn tay không mà về, tôi nói với bản thân như vậy.

Lần đầu tiên tới đây, tôi không kịp chú ý xung quanh, lần này tôi cẩn thận đánh giá nơi này một lần. Dây leo tươi tốt bò trên bề cửa sổ, ánh sáng yếu ớt chiếu vào qua khe hẹp. Trên tường treo mấy bức tranh, người trong tranh uy nghiêm lễ độ, có lẽ là chủ nhân cũ của trang viên này. Tôi bước thật khẽ, đi đến căn phòng không khóa duy nhất kia.

Lúc tôi nhẹ nhàng mở cửa ra thì đụng phải một vật gì đó màu đen. Tôi giật mình, suýt nữa chạy trời chết – Đó là một con quạ, nó đập cánh phành phạch, sau đó bay lên tủ, con mắt màu đỏ chuyển động, kêu lên mấy tiếng “qua qua”. Đây là nơi nối giữa phòng sách và phòng ngủ, cửa sổ mở rộng, các nhánh cây trông như bóng ma của người chết. Nơi đây yên tĩnh tiêu điều, nhờ đó mà tiếng động truyền đến trước cửa càng thêm rõ ràng.

Tôi bước đến gần, cẩn thận dán sát người vào cửa.

Đây là nơi tôi đến lần trước.

Các bức tượng được vải trắng che lại, tôi cẩn thận đi lướt qua chúng, cuối cùng nhìn thấy Norman Broward. Hẳn đang cầm dụng cụ, chuyên chú đẽo gọt thạch cao trong tay. Con chó trung thành kia rúc bên chân hắn, nó liếc nhìn tôi, sau đó lại cụp tai, tựa hồ như không hứng thú với tôi chút nào, giống như chủ nhân của nó vậy, hẳn chuyên tâm nhìn khối thạch cao trong tay – Nếu như hắn có thể nhìn thấy. Hắn vô cùng tập trung vuốt ve nó, dường như đang đắm chìm trong một thế giới tĩnh mịch xa xôi.

Tôi đã nghe qua rất nhiều lời đồn về người mù này, họ nói hứng thú của Norman đối với vợ còn kém xa mấy bức tượng lạnh như băng này. Thậm chí hắn đặt ra rất nhiều quy định cổ quái, ngoại trừ ông quản gia, không ai được phép bước vào phòng làm việc khi chưa có sự cho phép của hắn, ngay cả vợ hắn cũng không ngoại lệ. Vì bị chồng vắng vẻ, phu nhân Broward xinh đẹp kia thường rời khỏi trang viên ra ngoài tìm thú vui, thậm chí hai vợ chồng chỉ ở cùng phòng vào ngày cuối cùng trong tháng.

“Mấy đời trước đều cổ quái như vậy.” Những người xung quanh nói: “Broward có tài sản bạc triệu, khiến quá nhiều người có ý đồ với họ, dù sao chỉ có những người đầy mùi tiền mới có thể giao thiệp với kẻ bủn xỉn tính tình cổ quái này, cũng vì vậy mà họ trở nên nghi thần nghi quỷ.”

Sau khi nghe mấy lời đồn đó, tôi cho rằng Norman Broward sẽ keo kiệt như Grandet, nhưng sự thật lại khác xa so với tưởng tượng của tôi_____

*Chỉ những người keo kiệt như lão Grandet trong tác phẩm Eugénie Grandet của Honoré de Balzac. [s://vi.wikipedia.org/wiki/Eug%C3%A9nie_Grandet](https://vi.wikipedia.org/wiki/Eug%C3%A9nie_Grandet)

Norman tỉ mỉ vuốt ve khối thạch cao trong tay, ánh sáng mặt trời loang lổ chiếu vào qua tán cây, lông mi hắn tạo thành bóng mờ trên mặt. Có lẽ vì quanh năm ở ẩn trong nhà, da hắn tái nhợt như thạch cao, ngay cả gân xanh trên tay cũng như ẩn như hiện. Không nói khoa trương, hắn cực kỳ đẹp trai! Chỉ có điều, ánh mắt hắn khiến người ta quá để ý, từng có một nữ hầu nhìn chằm chằm vào mắt hắn một lúc, cuối cùng vì vậy mà bị đuổi đi.

Norman không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, tôi lặng lẽ lấy một quả táo trên khay, chúng đã được đặt ở đây một thời gian rất dài, bà Bran luôn phàn nàn ông chủ ăn quá ít, điểm tâm đưa lên lầu thường vẫn còn nguyên mà quay lại phòng bếp.

“Chỉ có những thứ này sao?” Emma hỏi, cô hơi thất vọng.

Tôi gật đầu rồi lên giường nằm xuống. Tôi gác tay ra sau đầu nhìn lên trần nhà, một con nhện đang giăng tơ, vô cùng kiên nhẫn chờ đợi con mồi sa bẫy.

Tôi nghiêng người, Julia lẳng lẳng nhìn tôi, cô chớp chớp mắt, nở nụ cười ngọt ngào mà quỷ quyệt.

...

Có lần đầu tiên, vậy có lần thứ hai cũng không lạ.

Tôi đi xuyên qua các ngăn tủ, ngẩng đầu nhìn các kệ sách được bày đầy ở đây. Emma nói tôi là con một sách, tôi có thể cầm một quyển sách vừa ý đọc cả ngày. Dù sao đối với một người cảm hay ngại ngần thì không việc gì có thể giết thời gian bằng đọc sách. Trên kệ sách ngoại trừ tiếng Anh còn có cả tiếng Pháp và tiếng Đức. Tôi lấy một quyển xuống lật xem, là “Nguyên lý toán học của triết học tự nhiên” của Isaac Newton, nó rất khó hiểu, đọc rất mệt. Mãi cho đến khi Norman Broward đi ra khỏi phòng làm việc, tôi mới phát hiện trời đã tối.

*Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica (tiếng Latinh nghĩa là “Các Nguyên lý Toán học của Triết học Tự nhiên”), thường gọi ngắn gọn là Principia, là tác phẩm gồm 3 tập sách do Sir Isaac Newton viết bằng tiếng Latinh xuất bản lần đầu vào ngày 5 tháng 7 năm 1687. Sau khi chú thích và hiệu đính tập đầu tiên, Newton cho xuất bản hai tập nữa vào các năm 1713 và 1726. Nội dung của Principia viết về các định luật về chuyển động của Newton thiết lập lên cơ sở của cơ học cổ điển, và về định luật vạn vật hấp dẫn của Newton cùng với lập luận để suy ra ba định luật của Kepler về chuyển động hành tinh (mà trước đó Johannes Kepler đã suy luận ra dựa trên các kết quả thực nghiệm). Principia “được đánh giá cách công minh là một trong những tác phẩm quan trọng nhất trong lịch sử khoa học”.

Cứ như vậy, lần thứ ba, lần thứ tư...

Thời gian dần trôi, tôi không còn thận trọng như ban đầu nữa, ở cùng một người mù trong phòng là việc không thể đơn giản hơn, hắn vĩnh viễn không phát hiện được sự tồn tại của tôi. Cũng không phải ngày nào Norman Broward cũng ở đó, hắn thường dẫn theo Owen ra ngoài, cũng sẽ bàn chính sự trong phòng sách, lúc này tôi phải ngoan ngoãn ở trong góc một căn phòng khác, dù tôi có phát ra tiếng động, họ cũng không nghi ngờ, họ sẽ nghĩ đó là Parker – con chó săn kia. Đây là tên tôi đặt cho nó, hiện giờ nó đã khá quen với tôi, thỉnh thoảng tôi còn có thể xoa đầu nó.

Dần dần, tôi giống như u linh trong trang viên Rockfeld.

Không ai phát hiện ra tôi, nhưng quả thật tôi tồn tại ở đây. Tôi không hề trở ngại đi khắp nơi, biết được rất nhiều bí mật không hay, bao gồm cả cảnh ngộ của chủ nhân nơi này – Norman Broward không phải bẩm sinh đã mù. Lúc còn nhỏ, hắn và cha mẹ gặp tai nạn bên ngoài, chỉ có hắn là người duy nhất sống sót, có lẽ từ đó mắt hắn biến thành như vậy...

...

“Julian, anh đang đọc gì vậy?”

Emma giật quyển sách của tôi, đó là sách tôi “mượn” trong phòng của Norman Broward, lần nào tôi cũng phải bảo đảm sẽ trả lại.

Emma không mấy hứng thú với sách, cô vừa nhìn thấy nhiều chữ như vậy là đau đầu. Tôi vẫn chưa nói cho em gái biết về chuyện chủ nhân trang viên, tôi không biết tại sao tôi lại gạt cô, thế nhưng không phải mỗi việc chúng ta làm đều cần phải có lý do.

“Đừng đọc cái này, qua đây.” Emma kéo tôi đến trước gương.

Năm nay cô cao lớn hơn không ít, nháy mắt đã đứng đến ngực tôi. Tóc Emma vừa xoăn vừa dài, gương mặt đỏ hồng như quả táo, làn da trắng như tuyết. Cô xinh đẹp ngọt ngào, tôi nghĩ không lâu sau, cô sẽ mỹ lệ như mẹ.

Emma đứng trước mặt tôi cởi quần áo, nháy mắt đã trần truồng. Con gái lớn rất nhanh, đây là tôi đọc trong sách biết được, không ai dạy tôi biết, nhưng ánh mắt tôi không tự chủ được khóa chặt trên ngực Emma. Thoạt nhìn chúng vừa trắng vừa mềm, giống như hai khối thịt mềm mại, trước mặt là hai quả anh đào. Emma lấy một cái áo nịt ngực màu trắng sữa ra: “Nhìn xem em tìm được thứ gì trong phòng hầu gái này.”

Cô mặc nó vào người: “Nhanh giúp em!”

Emma hô to, nhưng chúng tôi chưa từng thấy thứ này, hai anh em luống cuống tay chân, dùng hết sức lực mới mặc được nó. Emma đứng trước gương xoay qua xoay lại: “Anh thấy thế nào, Julian?”

Thứ kia khiến eo cô trở nên nhỏ hơn, nhưng cô khá gầy, bộ ngực không cách nào đầy đặn lên. Emma cười nhẹ nhìn tôi, đôi môi đỏ mọng: “Julian, em có đẹp không?”

Tôi ngửi thấy mùi hương trên người Emma, không giống những người khác, nó khiến tôi hơi khát nước, tôi không biết đó là gì...

“Julian...” Lily ồn ào kêu lên.

Tôi đẩy Emma ra, đi ra ngoài. Morgan đang nắm tóc Lily, hai đứa nhỏ luôn hờ một chút là cãi nhau, nhưng lát sau lại vui vẻ không thể tách rời.

“Đừng để ý đến hai đứa nó, lát nữa chúng sẽ an phận.” Emma mặc xong quần áo đi ra, cô ngồi trước gương chải tóc, không biết là vô tình hay cố ý nói: “Dù có mẹ ở đây cũng sẽ không chú ý đến hai đứa nhỏ.”

Tối đó tôi không ngủ được.

Tôi nghĩ, chúng tôi không thể tiếp tục như vậy.

Lily và Morgan không thể luôn sống ở một nơi không có ánh mặt trời, tôi và Emma cũng vậy, sớm muộn gì chúng tôi sẽ lớn lên. Nhưng chúng tôi phải làm gì đây? Bốn anh em tôi có thể rời khỏi nơi này sao?

_____ Lúc ý nghĩ này xuất hiện, tôi như bị thứ gì đó đánh vào đầu.

Có lẽ, chúng tôi có thể rời đi? Nhưng sau khi rời khỏi đây, chúng tôi có thể làm gì chứ?

....

Tôi đẩy cửa ra, hôm nay không có ai ở đây.

Tôi đi đến trước cửa sổ, phía sau trang viên Rockfeld là một khu rừng rậm, tôi trông thấy một con nai. Có lẽ nó lạc đồng loại, tôi miên mang suy nghĩ như thế.

Kỳ quái là, đột nhiên tôi hơi ước ao được như con nai kia – Ít nhất nó không bị nhốt trong lồng, so với chúng tôi còn may mắn hơn.

Đúng lúc này, một loạt âm thanh truyền đến từ bên ngoài. Lúc tôi vừa nghe thấy tiếng động thì cánh cửa đã bật mở, tôi vội vàng chạy đến nấp dưới gầm bàn.

“... Chú đang tính toán vì cháu, tin chú đi, đây là một vụ mua bán chỉ có lợi mà không có hại.”

Vừa nghe giọng nói thô lỗ này là biết, người đến chính là Jarndyce Broward. Ông ta là chú ruột của Norman Broward, ba ngày hai lần sẽ đến nhà, nghe nói là từng định gả con gái cho cháu mình, không ngờ Norman Broward hiếm khi đến Luân Đôn một chuyến liền quen một phụ nữ, đồng thời nhanh chóng đón vào cửa. Jarndyce là một thương nhân điển hình, cử chỉ lỗ mãng, tôi nghe nói vụ làm ăn trước ông ta thua lỗ không ít nên đang nợ nần chồng chất, thế nhưng Norman lại không cho ông mượn một hạt cát. Jarndyce thất vọng mà về vài lần, bây giờ lại đến suốt, muốn giật dây Norman cùng ông làm ăn buôn bán.

Tôi trốn dưới gầm bàn, cho đến khi thấy một người cầm gậy chống đi tới. Tôi thầm nói, hỏng rồi! Sau khi Norman ngồi xuống, tôi chỉ có thể không ngừng co vào một góc, lúc này tôi hận ở đây không có cái hố cho tôi chui xuống.

“Chú, lợi nhuận chú nói không đáng để nhắc tới, cháu kiến nghị chú xem cái này.” Norman mở ngăn kéo lấy ra một phong thư.

“Đây là...”

“Tử tước Dalik giới thiệu cho cháu một vụ làm ăn, nghe nói hoàng thất cũng đầu tư vài chục ngàn bảng. Họ dự định mở một tuyến đường biển buôn bán hương liệu Đông Nam Á, xem ra đúng là có lời.” Hắn nói đến đây, một chân dưới bàn gác lên chân kia, mũi giày đụng vào vai tôi. Hắn phát hiện có gì đó dưới bàn nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Tôi nghĩ hắn tưởng là Parker nên không kinh ngạc.

Jarndyce không lên tiếng, dường như đang đọc thư. Norman chậm rãi hái một quả nho trên khay thủy tinh xuống. Đây là điểm tâm mà chó cưng của hắn thích nhất, hắn thò tay xuống gầm bàn.

Tim tôi đập như nổi trống, hai ngón tay hắn đang cầm trái nho màu tím, màu sắc khiến người ta thêm nhỏ dãi, nhưng giờ phút này tôi chỉ lo lắng bị bại lộ. Cơ thể tôi hơi run, tôi hơi nhích ra, vươn đầu lưỡi cẩn thận quần lấy trái nho kia. Tôi không cẩn thận liếm phải đầu ngón tay hắn, vị ngọt khiến người ta phát ngứa lan tràn khắp khoang miệng, nước trái cây dư thừa theo khóe miệng chảy ra...

“Vậy thì tốt quá, khụ, chú nói này, chuyện tốt như vậy cháu nên nói cho chú biết sớm một chút!” Jarndyce vô cùng vui vẻ kêu lên.

Hai người họ trò chuyện rôm rả, tôi thì lo lắng chờ đợi. Có lẽ Thượng Đế nghe thấy lời khẩn cầu của tôi, rốt cuộc họ cũng nói chuyện xong! Jarndyce đợi không kịp muốn đầu tư vào vụ làm ăn này, Norman Broward đứng lên tiễn ông ta ra cửa. Nếu ông ta có thể bình tĩnh giấu lại việc cháu trai chán ghét mình thế nào, có lẽ ông sẽ không ngu ngốc mắc câu, ngày sau sẽ không nghèo túng thê thảm như thế. Đương nhiên, đó là chuyện thật lâu sau này.

....

Vài ngày sau đó tôi không đi lên lầu.

Hiện giờ thời tiết bắt đầu ấm áp, tôi và Emma đi ra ngoài gian nhà – Lá gan của chúng tôi ngày càng lớn, thỉnh thoảng sẽ ra khỏi nhà, tôi muốn đưa Lily và Morgan đi phơi nắng, nhưng hai đứa nhỏ không thích. Chúng đã quen cuộc sống dưới mặt đất, hơi đến gần ánh mặt trời là cảm thấy đau mắt.

Emma ngồi trên cỏ, so với lúc mới đến đây, cô đã là một thiếu nữ.

Tôi quan sát tường bao nơi này, quá cao, còn có bụi gai bén nhọn bò đầy phía trên. Khu rừng phía sau thì nguy cơ tứ phía, chúng tôi còn có hai đứa nhỏ, không thể tùy tiện mạo hiểm, mà Robert luôn canh giữ cổng ở đây.

“Không phải bây giờ chúng ta rất tốt sao? Sao lại tự tìm phiền não?” Thấy tôi quay lại, Emma không để tâm nói.

Cô bắt được một con bướm, sờ sờ lên đôi cánh sắc sỡ của nó, sau đó cô nắm nó, chậm rãi từng chút một nhả cánh nó xuống.

Emma không muốn rời khỏi nơi này, cô thường vào phòng của hầu gái trộm đồ, cô thích nhìn dáng vẻ sứt đầu mẻ trán của họ khi không tìm thấy đồ. Đã rất lâu rồi Emma không nhắc đến mẹ, giống như đã quên bà rồi. Bà chỉ không đến thăm chúng tôi ba tháng, thế nhưng lại có cảm giác như đã rất lâu, ngay cả Robert cũng quen thuộc với anh em tôi hơn bà.

“Chúng ta không có tiền, chẳng có gì cả, ra ngoài sẽ chết đói, còn có thể bị người xấu bán đi.” Không phải Emma nói không có lý, chúng tôi không có lấy một xu, nếu rời khỏi đây, anh em tôi thậm chí chịu đựng không được một mùa đông.

Lúc tôi đang chán nản, hai anh em tôi bỗng nghe một tràng cười.

Tôi và Emma vội nấp đi, khoảnh sân này đã lâu không được dọn dẹp, cỏ dại vừa khéo che khuất cho chúng tôi.

“Là Rachel và Hanks.” Emma khẽ nói. Rachel là hầu gái trong trang viên, còn Hanks là thanh niên ở trần trên, cứ ba ngày một lần, hắn sẽ đưa nguyên liệu nấu ăn tươi mới đến phòng bếp.

Hai người họ đùa giỡn rồi hôn nhau, sau đó Hanks vội vã vén váy Rachel.

“A!” Rachel hô lên, vẻ mặt vừa đau khổ lại vừa sung sướng. Cô dựa lưng vào thân cây, ôm chặt lấy Hanks, cả người bị đâm rút lên xuống. Hanks giống như đóng cọc gỗ, phát ra tiếng rên hừ hừ tục tằn. Tôi cảm thấy không nên nhìn một màn này, nhưng quỷ dị chính là, làm thế nào tôi cũng không thể dời tầm mắt được. Tôi cảm thấy cổ họng như nóng lên và hơi khát nước, kỳ quái là miệng tôi tràn ra một hương vị ngọt ngào, chúng khiến cơ thể tôi càng lúc càng nóng...

Ngay lúc này, một tiếng kêu vang lên.

Hai người kia sợ hãi, vội vàng tách nhau ra. Tôi trông thấy “cái đó” của Hanks, nó vừa cứng vừa thô, trông rất xấu xí ghê tởm. Robert xách súng sẵn đi đến từ phía bên kia, nhìn thấy hai người họ, hắn trừng mắt quát: “Đây không phải nơi các người làm loạn, kéo quần lên rồi cút khỏi đây!”

Tôi và Emma nín thở, sợ bị Robert phát hiện. Thật không may, khi chúng tôi định lén chuồn đi, Emma dẫm phải cành cây gãy, Robert lập tức nhìn qua, hắn đã phát hiện ra hai anh em tôi.

PHILOSOPHIÆ
NATURALIS
PRINCIPIA
MATHEMATICA.

Autore *J* S. NEWTON, *Trin. Coll. Cantab. Soc. Matheseos*
Professore Lucasiano, & Societatis Regalis Sodali.

IMPRIMATUR.
S. P E P Y S, *Reg. Soc. PRÆSES.*
Julii 5. 1686.

L O N D I N I,

Jussu Societatis Regiæ ac Typis Josephi Streater. Prostat apud
plures Bibliopolas. Anno MDCLXXXVII.

5. Chương 5

“Julian!” Emma kêu lên, tóc cô bị vướng vào bụi cây.

Chúng tôi càng luống cuống thì càng dễ mắc sai lầm, tóc Emma càng quấn chặt hơn, làm thế nào cũng không gỡ ra được.

Lúc tôi ngẩng đầu lên, Robert đã đứng ngay trước mặt, hắn âm u nhìn hai chúng tôi, vẻ mặt cực kỳ đáng sợ. Tôi không bao giờ hoài nghi việc Robert ghét bốn anh em tôi thế nào, hắn luôn kháng cự chúng tôi, rồi lại phải tiếp xúc với bọn tôi hàng ngày. Có đôi khi, tôi thậm chí thấy một tia thống khổ trong mắt hắn, nhưng rất nhanh bị căm hận nồng đậm thay thế.

Robert tâm tính bất thường nhìn chúng tôi, câu cảnh cáo ngày đó vẫn còn trong trí nhớ tôi như mới hôm qua. Nhưng kể đó, hắn cúi người, tay hắn đang cầm một con dao.

Robert nắm lộn tóc vàng bị quấn vào cành cây, con dao kia đã rỉ sét loang lổ, cửa mấy lần mới cắt được lộn tóc rồi.

Emma kéo tay tôi bỏ chạy, tôi nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua. Robert cầm lộn tóc chà xát, gương mặt bị bóng cây che khuất, chỉ có hai mắt từ trong bóng tối giống như một lời cảnh báo bí hiểm, mà cuối cùng, lời tiên đoán của hắn cũng được xác minh, chỉ là lúc đó tất cả đã kết thúc.

Đầu tiên Emma còn sợ hãi, cô lo lắng Robert sẽ đến dạy chúng tôi một trận, tôi nói với cô sẽ không đâu.

Nếu Robert muốn làm hại chúng tôi thì bốn anh em tôi đã không còn sống đến bây giờ. Nhưng chuyện này không đại biểu tôi hiểu được hành vi của Robert. Lần trước bệnh cũ của Lily tái phát, cô bé ho mấy ngày, là Robert mang đến một ít ngải cứu, bảo tôi nấu thành nước. Hắn nói, hắn không muốn phí tiền tìm bác sĩ cho chúng tôi, mà đó cũng là chuyện không thể, tốt nhất chúng tôi nên cầu xin Thượng Đế luôn khỏe mạnh.

Sau đó, quả nhiên Robert không nhắc đến chuyện này, giống như hắn đã quên mất vậy, đặt thức ăn xuống rồi bỏ đi như cũ. Emma thở phào nhẹ nhõm, chẳng ai ngờ rằng Robert lựa chọn nhắm mắt.

“Julian, mau nhìn xem cái này.” Morgan chạy về phía tôi, cậu bé cầm một cái lồng.

Đây là Morgan tự tay làm, bé rất có năng khiếu về mặt này, Morgan nói sau này muốn làm thợ mộc. Thế nhưng Emma cười nhạo nói: “Vậy thì em sẽ nghèo cả đời.”

Morgan không để ý, cậu bé chưa hiểu nhiều, nhưng Emma thì khác, cô xoay người trước gương: “Em muốn giống mẹ, gả cho một thân sĩ giàu có.”

“Chị từng nói muốn gả cho hoàng tử đẹp trai.” Lily lên tiếng.

“Hoàng tử cũng rất giàu, có toàn bộ vương quốc mà.” Emma nói, cô như có như không liếc nhìn tôi.

Tôi nhìn cái lồng của Morgan, cậu bé bắt được một con chuột đen nhỏ. Con chuột đáng thương này đã làm trời làm đất ở đây một thời gian dài, rốt cuộc cũng tóm được nó.

“Julian, em có thể nuôi nó không?” Morgan muốn nuôi con chuột. Em trai tôi từng có một con ngựa nhỏ màu đen, mỗi ngày cậu bé đều đến chuồng ngựa nhìn nó.

Tôi xoa đầu em trai, trả cái lồng cho thằng bé. Morgan mừng rỡ hoan hô, bé xé một ít bánh mì cho chuột ăn. Con chuột hoảng sợ chạy quanh lồng, xem ra nó cần một thời gian mới quen được – Giống chúng tôi vậy.

Đêm khuya, tất cả mọi người đang ngủ.

Tôi bỗng cảm thấy giường lún xuống, tôi mở choàng mắt, trông thấy một mái tóc vàng óng, Emma nằm sấp bên cạnh tôi, hai tay ôm mặt tôi cười khế. Áo ngủ của cô trượt xuống, lộ ra bờ vai và bầu ngực trắng nõn.

Tôi chỉ về phía giường của Emma, thế nhưng cô không nhúc nhích, thậm chí càng kề sát vào người tôi.

“Sao lại đuổi em đi? Ngày xưa chúng ta vẫn thường như vậy mà?” Emma chớp mắt mấy cái. Khi đó cô thường chui vào giường, cùng trò chuyện với tôi cả đêm, cho đến khi chìm vào giấc ngủ.

Emma dán sát vào người tôi: “Mấy ngày nay nhìn anh không yên lòng. Anh thật sự muốn chạy trốn khỏi đây sao? Có thể không?”

Tôi nhìn lên trần nhà.

Dù bị phá hỏng bao nhiêu lần, con nhện vẫn giăng tơ lần nữa, nó đã tóm được một con bướm. Dù con mồi giẫy giụa thế nào đi nữa, sợi tơ mỏng manh dính dính càng quấn nó chặt hơn. Kẻ săn mồi trong bóng tối rình rập chờ hành động, cho đến khi con bướm không cách nào nhúc nhích, nó mới từ từ đến gần.

Mùi hương của con gái quanh quẩn nơi mũi tôi.

“Julian.” Emma hôn lên tai tôi, vươn tay sờ soạng lồng ngực tôi, giọng nói khàn khàn: “Em hi vọng chỉ có hai chúng ta, vậy dù chết đói em cũng không để ý...”

Cơ thể cô vừa mềm mại vừa ấm áp, sau đó cô móc chân vào tôi, khiến cơ thể tôi nóng lên. Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, dường như cơ thể không còn nghe tôi sai khiến.

“Anh muốn thử chuyện Rachel và Hanks đã làm không?” Emma ngồi lên người tôi: “Hai người họ nhìn rất

sung sướng, có vẻ không phải là chuyện xấu đâu.”

Không ai dạy chúng tôi những chuyện này, dù giáo viên dạy kèm ngày trước là phụ nữ, cô cũng chưa từng nhắc đến chuyện nam nữ. Không ai nói cho chúng tôi biết, ngay cả cha mẹ, chúng tôi giống như một bầy sơn dương bị bỏ rơi, chỉ có thể lẩn mò trong mờ mịt, có lẽ giống như Robert nói, bởi vì trên người chúng tôi chảy dòng máu tội ác, vì vậy khi chúng tôi vừa ra đời đã định trước như vậy.

Tôi và Emma hôn nhau, sau đó cởi quần áo, đây là điều duy nhất chúng tôi biết.

Cơ thể con gái không giống tôi, chúng tôi từng giống nhau, nhưng bây giờ ngực Emma lớn hơn, hai quả anh đào phập phồng theo từng hơi thở. Chúng rất mềm, Emma bảo tôi hôn chúng, lúc tôi làm vậy, cô thoải mái rên rỉ. Tôi hơi choáng váng, cơ thể nóng như bị bỏng. Phía dưới Emma có lưạ thừa vài sợi lông, cô nhích chân ra, chỗ đó rất kỳ quái, bên trong khe hẹp như hơi ướt. Tôi bỗng đứng bật dậy khỏi giường.

“Julian!” Emma ôm chần kêu lên. Tôi bước vài bước dài rồi ngừng lại, lồng ngực phập phồng. Emma thấy tôi như thế thì sợ hãi, cô vừa đi về phía tôi vừa gọi, nhưng tôi né tránh còn không kịp.

Sắc mặt tôi cực xấu, qua một lúc lâu mới khá hơn một chút. Emma đưa ly nước cho tôi, cô do dự hỏi: “Anh đỡ hơn chưa?”

Tôi đi tới giường Morgan, nằm xuống xoay lưng về phía Emma.

Chắc chắn cô rất khó chịu, nhưng tôi không cách nào an ủi cô. Chuyện này không đúng. Có một giọng nói vang lên như vậy. Chúng tôi không thể làm như thế, nếu không, mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn. Tôi tự thuyết phục bản thân như vậy.

Tối đó, tôi mơ một giấc mộng.

Julia nằm trên giường, cô mặc bộ váy màu trắng mà cô thích nhất, mặc vào như một cô dâu nhỏ vậy. Tôi cầm ngọn nến đi đến gần cô, trông cô rất bình thản, như đang ngủ vậy. Lúc tôi đến gần, Julia bỗng mở choàng mắt – Con người của cô trắng bệch!

Tôi choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, sau đó mấy đứa em cũng lần lượt thức dậy, đánh thức chúng tôi là tiếng xe ngựa bên ngoài.

Rất nhiều khách khứa đến trang viên, tôi và Emma trốn trong góc – Cô không có gì khác thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mùa đông đã qua, bây giờ là tháng tư, mùa xuân giao chính thức bắt đầu.

Hai ngày nay, đám người hầu bận rộn trong ngoài, chúng tôi chưa bao giờ thấy họ bận rộn như thế. Bà

quản gia Bran chỉ huy họ, bà và ông quản gia cũng bận rộn, họ phải chuẩn bị trên dưới, bảo đảm mỗi vị khách đều được tiếp đãi chu đáo. Xui xẻo nhất là bà Rogers, bà phải chuẩn bị điểm tâm cho tất cả khách khứa trong thời gian ngắn nhất, quả thật bận rộn không chịu nổi. Chẳng qua đối với chúng tôi, cảnh tượng này thật thú vị, cả trang viên Rockfeld cũng thêm vài phần sức sống mà trước kia không có.

“Khách khứa sẽ ở đây một thời gian, mấy ngày nữa sẽ tổ chức yến tiệc.” Từ ngày đó, Emma vẫn luôn hưng phấn, cô nghe được tin tức liền không đợi kịp chia sẻ với chúng tôi, cô tiếc nuối nói với tôi: “Hy vọng chúng ta cũng có thể tham gia.”

Tôi không có cách thỏa mãn yêu cầu này của cô. Tối đêm yến hội, Emma năn nỉ muốn đi xem một chút.

“Em đảm bảo tuyệt đối sẽ không ai phát hiện ra, em đã thăm dò rồi, sẽ không ai bắt được chúng ta.” Dù Emma nói vậy, tôi vẫn cảm thấy làm vậy hơi nguy hiểm, dù sao tối nay khắp nơi đều là người, không cẩn thận sẽ bị lộ. Nhưng Emma luôn cam đoan, tôi biết tôi không thể ngăn cản được em gái, cô sẽ lên chuẩn đi, cô vốn không phải là con búp bê ngoan ngoãn nghe lời.

Ngắn ngủi mấy ngày, toàn bộ trang viên Rockfeld hầu như rực rỡ hẳn lên.

Ánh nến trên cái đèn treo ở giữa phát ra ánh sáng, xa hoa mà tinh xảo. Tất cả mọi người mặc trang phục lộng lẫy, ai cũng mặc bộ đồ quý giá và sang trọng nhất để lộ vẻ thân sĩ thượng lưu. Tôi và Emma trốn phía trên, hình ảnh trước mắt làm anh em tôi hoa cả mắt. Emma hướng về phía đó nói: “Em ước có một ngày có thể đứng ở đó.” Sau đó cô nhỏ giọng kêu lên: “Là mẹ!”

Một phụ nữ xinh đẹp đoan chính khoác tay ông quản gia đi xuống lầu, bà mặc váy đỏ sậm hoa lệ, mỗi món trang sức trên người thoát nhìn có giá trị không nhỏ. Đêm nay bà rất xinh đẹp quyến rũ, vừa xuất hiện đã thu hút mọi ánh nhìn, đàn ông tranh nhau tán dương bà, các quý phu nhân thì vây quanh bà. Mẹ thành thạo ứng phó, hoàn toàn không còn chút dấu vết quần bách và chán nản trong quá khứ.

Mẹ phe phẩy cây quạt lụa, cử chỉ cao nhã ung dung. Khi có người hỏi đến chồng bà, mẹ dùng giọng điệu của một quý phu nhân nói: “Mọi người biết đó, chồng tôi không thích những nơi thế này. Ngài ấy luôn nói không hy vọng khiến mọi người mất hứng, chủ nhân không có ở đây, chúng ta có thể tận hưởng một chút. Có lẽ mọi người nên giúp tôi khuyên ngài ấy.”

Emma nán lại một chút đã cảm thấy buồn bực, cô đứng lên nói: “Em muốn đi xem nơi khác.”

Cô nói xong liền chạy đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ. Tôi đuổi theo sau, chúng tôi không thường đến tầng này, ban ngày ở đây có rất nhiều người hầu, ngược lại tối nay không cần lo lắng vấn đề này. Có một cánh cửa khép hờ, tôi nghĩ là Emma ở trong bên nhẹ nhàng đẩy cửa, không thấy ai cả.

Đây là phòng chứa quần áo, nó còn lớn hơn phòng của chúng tôi nhiều lần. Tôi mở tủ ra, bên trong có vô số quần áo, bộ nào cũng tinh xảo đẹp đẽ, tôi nhìn không được vờn tay sờ chúng.

Bên cạnh tủ có một cái gương lớn, có thể soi cả người, gần kéo bàn trang điểm bên cạnh đang mở, xem ra

chủ nhân nó quên kéo lại trước khi rời đi.

Trong ngăn có rất nhiều đồ trang sức, còn có một chút son phấn. Tôi mở một cái hộp tinh xảo ra, bên trong là một vòng cổ bằng ngọc trai. Tôi đoán nó rất đắt tiền.

Tôi cầm lên nhìn một lúc, sau đó đeo thử.

Tôi nhìn vào gương, trông thấy Julia sờ vòng cổ, dường như cô rất hài lòng, lưu luyến không rời vuốt ve nó...

Lúc tôi tháo vòng cổ ra, nó móc vào áo tôi. Tôi hốt hoảng kéo một cái, vòng cổ yếu ớt liền đứt, ngọc trai rơi xuống đất, tôi vội vàng nhặt lên, nhét vào trong hộp rồi đặt lại chỗ cũ.

Bên cạnh còn có một cánh cửa.

“Két” một tiếng, tôi đi vào một phòng ngủ.

Màn che trên giường được buông xuống, có một người đang nằm trên giường. Tôi chậm rãi đến gần, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi.

Tôi vén màn, trông thấy chủ nhân của trang viên này. Norman không xuống lầu chiêu đãi khách khứa mà ở đây. Quần áo trên người vẫn chưa thay, một tay đặt trên bụng, an tĩnh nằm trên gối đầu, hô hấp yếu ớt khiến người ta không biết hắn còn thở hay không. Màu tóc hắn rất nhạt, ngũ quan vô cùng tinh xảo, giống như tác phẩm điêu khắc bằng thủy tinh, thế nên thoát nhìn rất không chân thật, nhưng nó càng giống một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo không thể soi mói.

Tôi cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một cái.

Tiếng bước chân vang lên, tôi cuống quýt đứng lên nấp sau cửa. Sau đó cánh cửa mở ra, là mẹ.

“Ồ, thì ra anh ở đây.” Mẹ hơi bất ngờ. Chồng bà đã thức dậy, bà đi về phía Norman, như một người vợ hoàn mỹ hôn nhẹ hắn: “Mọi người đang đợi anh xuất hiện, họ vì anh mà đến, anh không đi gặp họ một chút sao?”

Hắn lại hỏi: “Vừa nãy là cô à?” Ngón tay thon dài của hắn sờ lên mặt mẹ, cảm xúc lạnh như băng khiến người khác không thoải mái, bà nở nụ cười cứng nhắc, không hiểu hỏi lại: “Hả, là cái gì, thân ái?”

“Có lẽ tôi mơ thấy cô.” Hắn nói khẽ: “Hơi thở của nàng giống cô, nhưng trên môi lại có mùi thơm của cỏ xanh, có phần hồn nhiên ngây thơ và yếu đuối, khiến người ta sinh lòng thương tiếc...”

Tôi không ngờ hẳn sẽ thức dậy. Tôi lén chạy về tầng hầm, tôi không tìm thấy Emma, nhưng cô lạnh lợi hơn tôi, không cần lo lắng cô sẽ bị phát hiện. Quả nhiên không lâu sau, Emma quay về tầng hầm.

Lúc Morgan và Lily đang vây quanh Emma nghe cô kể những chuyện thú vị tối nay thì cánh cửa tầng hầm bật mở. Mẹ sải bước đi xuống, bốn anh em đứng lên. Gương mặt mẹ đầy phần nộ, bà tóm lấy Emma mà hung hăng tát thật mạnh!

6. Chương 6

Tất cả chúng tôi kinh hãi, Emma trợn mắt há hốc mồm nhìn mẹ: “Sao mẹ đánh con?” Cô gái đáng thương, cô hoàn toàn không biết đã làm sai điều gì.

Lồng ngực mẹ phập phồng, đôi môi đỏ tươi nở nụ cười châm chọc, đáng vẻ xa lạ như một người hoàn toàn khác.

“Chút thủ đoạn nho nhỏ của con không có tác dụng trước mặt mẹ đâu, mẹ biết đó là con, bảo bối à.” Bà nhỏ nhẹ nói, đi đến gần Emma, gương mặt trang điểm đậm kề sát vào cô, ra vẻ trìu mến nói tiếp: “Thân ái, con có một gương mặt trẻ trung quyến rũ, làn da trắng như tuyết, còn có mái tóc vàng óng này...” Bà cầm mái tóc của Emma đưa lên mũi, vừa ngửi vừa say mê nói: “Chỉ cần là đàn ông đều sẽ yêu thích nó không buông tay.”

“Mẹ.” Emma sợ hãi nỉ non.

“Con lớn lên giống mẹ như đúc. Nhìn con, mẹ sẽ nhớ đến bản thân trước đây, nhưng con giống như một đóa hoa đang nở rộ, mà mẹ thì đang từ từ già đi...” Một giây sau, mẹ bỗng đổi sắc mặt, bà nắm vai Emma, dùng giọng điệu kinh khủng nói: “Đừng đắc ý! Mày đang cười nhạo tao, mày nghĩ tao không biết gì, nhưng tao đã sớm đoán được tất cả, sớm muộn gì mày cũng quyến rũ chồng tao!”

Bà cầm lấy cây kéo, có lẽ bà điên rồi, bà nắm lấy mái tóc vàng của Emma mà cắt loạn! Emma hét lên, tôi buông Morgan và Lily ra, chạy đến tách hai người xa.

“Julian!”

Tôi giắt lấy cây kéo trong tay mẹ, bà như không tin nổi nhìn tôi. Hiện giờ nhìn mẹ vừa xấu xí vừa đáng sợ, Emma òa khóc trong lòng tôi, mái tóc là bảo bối của cô, mỗi ngày cô đều dành nhiều thời gian chăm sóc nó. Morgan và Lily trốn sau lưng tôi, khiếp đảm nhìn mẹ.

“Mau trả cho mẹ, Julian!” Mẹ giơ tay về phía tôi, tôi giấu cây kéo ra sau, cố chấp nhìn bà lắc đầu. Mẹ tức giận gào lên: “Đưa cho mẹ, lẽ nào con cũng muốn bị phạt!”

Tôi lấy giấy bút trên người ra viết lên...

Mẹ lừa chúng con, lừa mọi người.

Thứ chúng con muốn chưa bao giờ là quà cáp, bọn con không muốn chúng. Đã bốn tháng mẹ không thèm đến liếc nhìn chúng con lấy một cái, Morgan và Lily sắp quên hai đứa còn có mẹ. Hai đứa không còn thân thiết với mẹ, cũng như con không cách nào tin mẹ nữa.

Tôi viết ngoáy liêu xiêu mấy chữ, trước khi bút than trong tay tôi bị gãy, tôi viết câu cuối cùng.

Chồng của mẹ có biết mẹ nhốt bốn đứa con ở tầng hầm trong chính căn nhà của hắn không?

Mẹ trợn to hai mắt, kích động đến nỗi hai vai run run.

“Julian...” Giọng nói của bà cũng phát run, nhưng vẫn muốn cố gắng duy trì điệu bộ của một quý phu nhân, khiến thoát nhìn bà càng thêm buồn cười. Mẹ lên tiếng: “Cởi áo ra, mẹ phải phạt con, con đúng là một đứa hư hỏng.”

Tôi không nhúc nhích nhìn bà.

“Thân ái, nếu con không làm theo, bị phạt sẽ không phải một mình con đâu.” Bà nhỏ giọng uy hiếp.

“Không...” Emma nắm tay tôi nhưng tôi đẩy em gái ra.

Tôi cởi áo ra, sau đó quỳ xuống đưa lưng về phía bà. Mẹ cầm dây gai chúng tôi dùng làm củi quất lên lưng tôi, tôi đau đến chảy mồ hôi lạnh.

Mấy đứa em bị ép đứng một góc nhìn, làm vậy để sau này chúng ngoan ngoãn nghe lời, nếu không sẽ bị phạt như tôi. Tôi đã nghĩ sẽ cảm thấy đau lòng, thế nhưng lại không có. Sau từng lời nói dối của mẹ, chúng tôi cũng dần dần tuyệt vọng.

Có lẽ là trước đó, tim tôi đã chết.

Mẹ đánh lên lưng tôi vài chục cái, trông lưng tôi vô cùng thâm, sau đó bà ném dây gai đi, giống như nó là thứ gì đó rất dơ bẩn. Mặt mày bà trắng bệch, bà không nói gì, thậm chí là không liếc nhìn chúng tôi lấy một cái liền nhấc váy xoay người rời đi.

“Ôi chao, Julian!” mấy đứa em chạy đến đỡ tôi lên giường, tôi không cách nào cử động, một chút sức lực cũng không có. Giờ phút này, tôi cảm thấy bản thân như sắp chết đi.

Lúc mọi người đang luống cuống tay chân, một người đi xuống cầu thang.

Robert luôn đứng ở đó từ nãy giờ, hần tận mắt chứng kiến tất cả.

“Đi lấy nước sạch, cần rửa vết thương cho nó, nếu không chẳng mấy chốc sẽ sinh mủ.” Robert lên tiếng, hần lấy ra một cái bình nhỏ đặt xuống trước mặt tôi: “Uống một ngụm, mảy sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Người Robert nồng nặc mùi rượu, nhưng hần lại tỉnh táo.

“Cảnh ngộ của mảy và tao thật giống nhau.” Robert như lầm bầm nói một mình, “Chỉ cần chọc giận ả mất hứng, ả sẽ quất roi tao. Tao luôn là nô lệ của ả, ả muốn tao làm gì, tao nhất định phải làm cái đó. Trước mặt ả, chúng ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có phục tùng.” Hần khom lưng, giọng nói khàn khàn mà ác độc: “Đây là nguyên rửa trên người chúng ta.”

Tôi nhìn Robert, chợt phát hiện màu mắt hai chúng tôi giống hệt nhau.

Emma bưng nước đi đến, Robert liền đứng dậy.

“Sau lúc nãy cậu không ngăn cản mẹ?” Emma hơi tức giận hỏi. Cô trách hần máu lạnh, cô cho là hần có thể ngăn cản hành động bạo hành của mẹ.

Robert nhìn Emma thật lâu, một lúc sau, hai mắt đầy tia máu vằn vện của hần mới dời đi.

Đêm đó tôi đau đến không ngủ yên, tôi khui bình rượu uống một ngụm. Vị rượu đắng chát, tôi ho khan trong chốc lát rồi đẩy bình lại, giấu nó dưới gầm giường.

Ngày hôm sau, lúc đang thay băng cho tôi, Emma nói: “Chúng ta không thể ở đây.”

Mái tóc của cô đã bị mẹ cắt hổng, cô chỉ có thể cắt tĩa lại, mái tóc chỉ còn dài đến vai, nhưng cô vẫn tự hào vì nó như cũ. Sau đêm đó, dường như Emma thay đổi, nhưng tôi không nói ra.

Cô dừng lại rồi nói: “Ở đây có rất nhiều thứ quý giá, tùy tiện lấy là có thể giúp chúng ta cơm áo không lo.”

Emma nói không sai, trong trang viên có rất nhiều đồ cổ và tranh quý, nhưng lấy chúng không dễ, hơn nữa chúng tôi không thể bán chúng ngay lập tức.

“Chúng ta sẽ có cách.” Emma dựa đầu vào vai tôi nói.

Cánh cửa bỗng bật mở, tôi và Emma lập tức tách ra.

Mẹ đi xuống, bà nở nụ cười dịu dàng rồi gọi chúng tôi: “Các con.”

Lúc mẹ đến gần, mấy đứa em theo bản năng trốn sau lưng tôi.

Mẹ dừng lại nhìn bốn anh em tôi, sau đó đau đớn ôm ngực nói: “Mẹ đã quá tức giận, mẹ xin lỗi, Julian.” Bà đi về phía tôi, cúi người kéo tay tôi nói: “Tha thứ cho mẹ, thân ái. Đó là vì những lời của con làm mẹ quá thương tâm, nhưng người mẹ nào cũng vậy, dù con oán hận mẹ thì mẹ cũng không thể nào quên các con.”

Mắt bà đỏ hoe, dáng vẻ như rất đau khổ. Morgan và Lily động lòng, dù sao hai đứa chỉ là trẻ con. Emma bình tĩnh đứng cạnh tôi, trên mặt không có chút biểu cảm.

Mẹ kéo tay tôi hỏi: “Con bằng lòng tha thứ cho mẹ chứ? Con trai.”

Tôi nhìn bà một lúc lâu rồi chậm rãi gật đầu.

Mẹ lập tức nín khóc mà mỉm cười, bà hôn chúng tôi một cái rồi nói: “Nhìn xem mẹ mang gì cho các con này.” Bà cầm theo một mâm bánh ngọt, thoạt nhìn rất ngon.

Sau đó bà rời đi, Robert cũng đi theo. Trước khi đi, hắn liếc nhìn chúng tôi một cái, dường như muốn nói gì đó.

Ngày hôm sau, trong phần ăn mỗi ngày nhiều hơn một phần bánh ngọt. Tôi không thích đồ ngọt, Emma cũng không hứng thú, Lily đang sâu răng, tôi không cho phép cô bé ăn nhiều, thế là Morgan thường được nguyên một phần.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi và Emma bắt đầu hành động.

Trước tiên chúng tôi nhắm vào đám người hầu, vì ban ngày họ phải làm việc, phòng của họ không có ai. Nhưng họ không có nhiều tiền, hai anh em tôi tìm kiếm vài ngày mà chỉ được mấy xu.

Emma cẩn thận đếm, thời gian này chúng tôi tìm được chưa đến hai bảng. Cô hơi uể oải, chúng tôi biết còn thiếu rất nhiều tiền.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã một tháng. Tóc Emma dài ra một ít, từng vị khách trong trang viên lần lượt rời đi, không lâu sau, trang viên khôi phục vẻ tiêu điều như trước.

Vết thương trên lưng tôi đóng vảy rồi tróc ra, chỉ để lại dấu vết đan xen vào nhau như mạng nhện. Tôi

nhìn vào gương, gần đây Julia rất an phận, cô đã biết chúng tôi định rời đi. Tôi mong cô có thể hiểu, chúng tôi phải làm vậy.

Gần đây Emma hơi kỳ lạ, nụ cười của cô ẩn giấu tâm sự, nhưng cô không nói cho tôi biết. Cô trở nên xinh đẹp hơn, dần dần rút đi vẻ ngây ngô trước kia, lúc gơ tay nhắc chân như có như không lộ ra dáng vẻ khác xưa. Giống như mẹ nói, Emma như đóa hoa đang nở rộ, một ngày nào đó, mọi người sẽ bị thu hút bởi魅力 của cô.

Tôi đẩy cửa ra, đã một thời gian dài tôi không đến đây.

Hiện tại ở đây không có ai. Nghe nói chủ nhân trang viên muốn cùng quản gia đi kiểm tra ruộng lúa mạch của hân, cả ngày nay hân sẽ không về.

Tôi ở trong phòng sách lục lọi một lúc lâu, ngay cả một xu cũng không tìm được. Nếu có thể, tôi cũng không muốn làm một tên trộm, nhưng chúng tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Thế là tôi đi vào phòng làm việc, dường như các bức tượng thạch cao lạnh như băng nhiều hơn trước đây, dưới sàn còn một cái chưa hoàn thành. Tôi cầm nó lên, hình như đây là một khuôn mặt người, nhìn có vẻ quen quen.

Tôi còn chưa nhìn ra thì bỗng một bàn tay chụp lấy cổ tay tôi! – Nó quá trắng, hơi lạnh truyền đến làm người ta run sợ.

Tôi trông thấy cặp mắt kia, giống như pha lê trong suốt, phẳng phất như có thể chiếu ra bóng dáng tôi. Gương mặt đẹp đến không chân thật phóng đại ngay trước mặt tôi, thạch cao trong tay tôi tuột xuống, vỡ nát dưới sàn!

Bụi tùy ý bay lên, giọng nói êm tai như đang ngâm thơ của Norman cất lên: “Xem tôi bắt được gì này!”

Tôi cảm giác như máu toàn thân bị rút đi, vội vàng đẩy hân ra, không quay đầu mà chạy ra ngoài!

Tôi chạy như có mãnh thú đuổi theo sau lưng, cứ vậy chạy ra tới bên ngoài. Gió mát thổi lá cây bay lên xuống, cả người tôi đổ đầy mồ hôi, cảm giác lạnh như băng trên cổ tay vẫn còn lưu lại, như bị người chết nắm lấy, khiến người ta sợ hãi không thôi.

Tôi chạy tới sân sau của trang viên, nơi này hoang vắng hơn sân trước rất nhiều. Tôi vẫn chưa hết hoảng hồn mà đi lướt qua các pho tượng, trong lòng bất an, đột nhiên bàn chân giẫm phải thứ gì đó. Đó là một chiếc giày.

Tôi cầm lên nhìn kỹ – Là giày của Emma.

Bỗng tôi có một linh tính không lành, tôi đảo mắt nhìn xung quanh, loáng thoáng nghe thấy tiếng động không xa truyền đến từ bụi cây trong rừng rậm phía trước.

Tôi bước đến gần, cho đến khi thấy được bóng dáng của hai người. Một đôi chân trần trụi trắng nõn quần lên hông một người đàn ông, súng săn bị tùy tiện ném bên cạnh, tiếng thở dốc khuấy động khu rừng, dù là ai nghe thấy cũng phải đỏ mặt.

“A!” Lúc họ phát hiện ra tôi, một tiếng hét quen thuộc vang lên.

7. Chương 7

Nhoáng một cái, Emma đã nhào vào lòng tôi.

“Julian!” Giọng nói của cô biến đổi, cơ thể sợ run, làn váy bị xé rách, máu tươi chảy dọc xuống hai chân. Hai mắt cô vô tội và đầy sợ hãi, nức nở không nói nên lời.

Robert chật vật đứng lên, gương mặt tái nhợt không còn chút máu, như đột nhiên vừa tỉnh khỏi giấc mộng, hấn lên tiếng: “Tao, tao...”

Robert định đi qua, nhưng tôi đã nhặt khẩu súng săn dưới đất lên!

Robert vội dừng bước, ánh mắt dời qua lại trên người chúng tôi, hấn mím môi, giọng nói run rẩy: “Ju... Julian, không phải như mày nghĩ...”

“Là hấn!” Emma trong lòng tôi gay gắt kêu lên, giọng nói gần như muốn đâm thủng màng nhĩ: “Hấn cưỡng ép em! Hấn kéo em đến đây rồi uy hiếp em! Nếu không đi với hấn, hấn sẽ cho chúng ta biết mặt!” Cô bắt lực lên án, nước mắt như ngọc trai trong suốt rơi xuống.

“Con điếm câm miệng đi! Là mày!” Robert định tiến lên tóm lấy Emma, tôi giờ nòng súng nhắm vào hấn, cổ họng phát ra mấy tiếng hừ hừ uy hiếp, ra lệnh hấn lùi ra sau.

Emma đau khổ hô lên: “Bắn hấn đi!”

“Không... Julian, bình tĩnh đi.” Robert giơ tay ra hiệu dừng lại, hấn như con sâu đáng thương lâm vào đường cùng, không ngừng lắc đầu ngụy biện: “Không, không phải tao, tao có thể, có thể giải thích. Mau bỏ súng xuống, rất nguy hiểm, nó có thể cướp cò bất cứ lúc nào...”

Hấn là một tên súc sinh! Chúng tôi đã nhìn lầm hấn, hấn làm ô uế Emma! Tôi hấn nên bắn một lỗ trên người hấn, nhưng dù thế cũng không cách nào xóa bỏ tổn thương mà hấn đã gây ra cho em gái tôi. Tay tôi

run rẩy! Tôi hận bản thân, tôi chưa từng bắn súng, tôi đúng là tên quỷ nhất gan!

“Julian, bắn hắn đi!”

“Bỏ, bỏ xuống đi!”

Hai giọng nói chui vào tai, như đang đóng cọc trong đầu tôi, lúc này tiếng bước chân nhốn nháo truyền đến.

Chúng tôi dừng tranh chấp, Robert thừa dịp cướp khẩu súng trong tay tôi. Emma che miệng, suýt nữa kêu lên, Robert nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mau rút đi, họ sắp đến rồi!”

Tuy chúng tôi hận hắn, nhưng lúc này chỉ có thể nghe lời hắn rời đi.

Tôi cởi áo khoác choàng cho Emma, cô gái đáng thương, tay cô phát lạnh, ngón tay cũng run rẩy. Chắc hẳn Emma đã rất sợ hãi, tôi tuyệt đối không tha thứ cho gã khốn nạn kia.

Chúng tôi đi vào màn sương mù, quay đầu lại thì thấy hai người hầu đến tìm Robert, e là chủ nhân nơi này phát hiện khác thường, phái bọn họ tìm kiếm từng góc, nhưng sự tình sẽ không bất ngờ hơn hiện tại được nữa. Tôi nắm tay em gái, tìm cơ hội từ cầu thang quay về chốn an thân dưới tầng hầm, nhưng chúng tôi không ngờ rằng, chuyện càng tuyệt vọng hơn đang chờ chúng tôi.

“Julian, Emma.” Lily chạy về phía tôi và Emma, cô bé chỉ về phía trước: “Morgan bị bệnh.”

Tôi chạy nhanh đến giường, Morgan nằm trên giường, gương mặt còn trắng hơn cả giấy!

Lily nói Morgan bắt đầu nôn liên tục cách đây không lâu, Emma đi qua sờ lên mặt Morgan rồi nói: “Có lẽ ăn trúng gì đó nên đau bụng, chúng ta nấu chút thảo dược cho nó đi.”

Từ trước đến nay Morgan rất khỏe mạnh, hầu như chưa từng bị bệnh, chúng tôi cũng chưa từng thấy cậu bé suy yếu như thế. Tôi nấu thuốc rồi cho Morgan uống, không lâu sau, cậu bé nôn ra toàn bộ. Morgan nôn ra thứ gì đó màu đen, bốc mùi hôi thối.

Cơ thể Morgan nhanh chóng trở nên tồi tệ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ, sau khi trời tối, tay chân cậu bé xuất hiện mấy vết lấm tẩm nhỏ, lợi cũng chảy máu. Morgan không nuốt được thứ gì, ngay cả nước cũng không uống được, vẻ mặt rất đau đớn.

Tôi viết lên giấy: *Chúng ta phải tìm người xin giúp đỡ, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ mất Morgan.*

Emma do dự nhìn tôi: “Chúng ta phải làm sao đây?”

Tình huống của Morgan rất nguy cấp, chúng tôi phải lập tức tìm bác sĩ khám cho bé.

Nhưng chúng tôi chỉ có thể xin Robert giúp đỡ. Emma vừa bị hấn làm hại, đương nhiên không muốn đối mặt với gã khốn kia. Tôi lắc đầu, chúng tôi phải tìm được mẹ, bằng không chỉ có thể phơi bày tất cả – Tôi tin rằng một người công chính sẽ không thấy chết mà không cứu đối với một đứa bé, dù cho sau đó họ có đánh đuổi chúng tôi.

Tôi công Morgan, Emma cầm nển đi trước dẫn đường, chúng tôi đi lên cầu thang ngầm. Emma dùng hai tay đẩy cửa như trước, lại phát hiện không cách nào đẩy được.

“Hình như cửa bị kẹt!” Cô thử lại vài lần, nhưng làm thế nào cũng không đẩy được.

Tôi giao Morgan cho Emma rồi dùng sức đẩy cánh cửa kia, nó phát ra tiếng “ken két”, không phải bị kẹt mà có người đã khóa bên ngoài!

“Ôi Thượng Đế!” Emma tuyệt vọng kêu lên, cô dùng sức đập mạnh lên cánh cửa: “Có ai ở đó không? Xin thương xót! Có ai không?”

Bây giờ là đêm khuya, người hầu đã ngủ hết, không ai phát hiện chúng tôi bị nhốt ở đây. Anh em tôi không cách nào đi ra ngoài, từ lúc tôi và Emma quay lại tầng hầm, chúng tôi đã bị nhốt chết trong lồng giam này.

“Morgan!”

Morgan lại bắt đầu nôn mửa, lần này bé không nôn ra bất kỳ thứ gì nữa, ngoại trừ máu tươi.

Emma kêu đến khản cổ vẫn không có ai nghe thấy chúng tôi. Hai anh em tôi chỉ có thể chờ mong trời mau sáng, đó là hy vọng duy nhất của chúng tôi.

Morgan nằm trong lòng tôi, cơ thể bé rất lạnh, hai mắt hờn sâu, môi không còn chút máu. Cậu bé từ từ mở mắt ra: “Em muốn ra ngoài, em muốn cười đùa...”

Tôi ôm Morgan, tha thiết ước ao có thể mở miệng nói chuyện, như vậy ít nhất tôi có thể nói mấy lời khiến em trai dễ chịu một chút. Morgan nói một lúc rồi ngủ, tôi nắm tay bé, thầm cầu nguyện Thượng Đế.

Tôi không nhớ rõ tôi đã ngủ quên như thế nào, vì tôi cho rằng mình luôn tỉnh táo.

Tôi mơ một giấc mộng đẹp.

Tôi thấy bốn anh em tôi ở nhà cũ, tuy nó rất nhỏ, chúng tôi chỉ có ba người hầu, nhưng tất cả đều sống cùng nhau. Mẹ đang gảy đàn, Emma thì hát, cha ngồi trên sofa, Morgan giật cây roi của Lily, sau đó

cười to mà chạy lên lầu, kết quả va phải nữ hầu đang đi xuống lầu, cà phê đổ lên người cô, cô kêu lên hãi hức, chộc mọi người cười to một trận. Tôi còn nhìn thấy Julia ngồi trên bậc thang. Cô mặc bộ váy trắng tinh, mũi giày màu đỏ xinh đẹp chói mắt, trên gương mặt trắng xanh của cô là nụ cười quỷ quyết.

Tiếng chim hót đánh thức tôi khỏi giấc mộng, tôi mở mắt ra, ánh mặt trời rọi vào qua song sắt chiếu lên mặt tôi.

Chúng tôi lần lượt thức dậy, ngoại trừ Morgan.

Robert và mẹ đã tới.

“Morgan đáng thương...” Mẹ cầm khăn tay gạt lệ, bà khóc mà vẫn rất xinh đẹp, quả thật không thể soi mói.

Robert dùng ga trải giường màu trắng quần Morgan, cơ thể hần cứng ngắc, vẻ mặt chán chường, thoát nhìn không tốt hơn chúng tôi là bao. Hần không dám liếc nhìn chúng tôi, chỉ khô khan nói: “... Tao rất xin lỗi.”

Emma bé Lily, vẻ mặt cô không chút thay đổi, thoát nhìn mẹ còn đau thương hơn cô rất nhiều. Không phải anh em tôi không đau buồn, mà là chúng tôi đang cảm thấy bất lực và uể oải vô cùng.

Mẹ nói với chúng tôi: “Mẹ rất đau lòng, các con, tất cả là lỗi của mẹ.” Bà tự trách bản thân, đồng thời vươn tay muốn ôm chúng tôi. Thế nhưng, anh em tôi từ chối.

Thậm chí Emma mở miệng nói: “Không sai, là mẹ hại chết Morgan!”

Có lẽ bà không ngờ Emma sẽ nói như vậy, bà giật mình, trợn to hai mắt nhìn cô.

“Mẹ là một người ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân, mẹ nhốt chính con của mẹ ở nơi quỷ quái này, còn mẹ thì sống cuộc sống sung túc!” Emma hung hăng chỉ trích, mỗi câu nói như một nhát dao bén ngọt. Vẻ mặt mẹ cứng ngắc, sự chống đối của chúng tôi làm bà mất thể diện, hai vai run run dường như không thở nổi.

Bà không nhịn được giờ tay lên, nhưng Emma lại nở nụ cười ác độc, nhẹ nhàng nói: “Nếu mẹ trở lại hai bàn tay trắng, vậy sâu trong lòng con sẽ rất vui sướng.”

“Julian...” Mẹ nhìn tôi, bà không ngờ tôi đã không còn tin bà nữa. Tôi đã chết lặng, tôi không hề yêu cầu gì xa vời từ bà, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc tất cả.

Dường như bà không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, rốt cuộc bà không cần nguy trang yêu thương chúng tôi, mẹ mặt mày tái xanh nhấc bộ váy tuyệt đẹp bỏ đi.

Cứ như vậy, họ mang Morgan đi.

Sau khi họ rời đi, anh em tôi đau đớn ôm lấy nhau. Hiện tại chúng tôi đã hiểu rõ tình cảnh của mình, anh em tôi bơ vơ không nơi nương tựa, ngoại trừ dựa vào bản thân mà sinh tồn, chúng tôi không còn cách nào khác.

Chúng tôi thu dọn đồ đạc của Morgan, cất chúng vào một cái rương, ba anh em tôi cũng lấy thứ mình thích nhất đặt vào. Tôi đặt quyển sách tôi thích nhất, Emma bỏ vào bộ váy đẹp nhất của cô, Lily đặt con búp bê duy nhất của bé cạnh đồ chơi xếp gỗ Morgan tự tay làm. Chúng tôi lưu luyến đóng rương lại.

Sau này khi thoát ra ngoài được, tôi sẽ chôn nó dưới tàng cây, đây là cách duy nhất có thể tưởng niệm Morgan.

Từ đây về sau, tôi không còn em trai, tôi vĩnh viễn mất cậu em rồi.

“Julian, mau nhìn xem!” Emma cầm cái lồng chạy về phía tôi.

Tôi cầm lấy cái lồng, một mùi hôi thối buồn nôn xộc vào mũi. Con chuột trong lồng đã chết, vài ngày trước nó còn rất khỏe mạnh.

Tôi mở lồng lấy nó ra. Con chuột đã chết được vài ngày, dòi lúc nhúc trên thịt hôi thối, trong lồng còn có mảnh vụn thức ăn chưa ăn hết.

“Là bánh ngọt..?” Emma thì thào.

Tôi đứng bật dậy, hất cái bánh ngọt trong tay Lily khiến nó rơi xuống đất.

“Chẳng lẽ họ muốn độc chết chúng ta?!” Emma không tin nổi kêu lên.

Chúng tôi buộc lòng phải nghĩ đến tình huống xấu nhất – Morgan chết ngay trước mặt chúng tôi, cậu bé là người ăn bánh ngọt nhiều nhất, trước khi chết, đầu lưỡi Morgan biến thành màu đen, trên người xuất hiện các đốm máu. Từng có một hầu gái trong nhà ăn nhầm thuốc chuột, cô cũng giống Morgan, toàn thân xuất huyết và phù thũng, cuối cùng chết vô cùng thê thảm.

Nếu như muốn sống sót, chúng tôi không thể ăn thức ăn, tôi cảnh cáo các em như vậy. May là tôi còn dự trữ một ít lương khô, có thể gắng gượng được mấy ngày. Nhưng càng ngày thức ăn sẽ càng ít đi, chúng tôi phải nghĩ cách khác.

Mấy ngày nay, ban ngày ba anh em tôi chờ đợi trong lo lắng, đến tối dựa vào nhau mà ngủ.

Lily luôn ngủ rất nhanh, chỉ có tôi và Emma là mở to hai mắt. Con nhện trên trần nhà chậm rãi bò ra, quần con mồi của nó thành một cục, dường như nó không vội ăn mà hưởng thụ dáng vẻ con mồi giẫy giụa đến chết.

“Chúng ta sẽ chết sao, Julian?” Emma hỏi.

Để thức ăn lâu tiêu hóa, ban ngày chúng tôi cố không làm bất cứ việc gì, thường nằm trên giường thôi.

Tôi không biết phải trả lời em gái thế nào, dù sao mọi người sẽ chết, nhưng chúng tôi tuyệt đối sẽ không chết ở đây. Emma quay đầu, cô nhìn tôi chăm chú, trông mắt thanh minh thấu triệt, đây là nơi lộ vẻ chặt vật duy nhất trên người cô.

Emma nói: “Nếu chúng ta có thể cùng chết với nhau thì cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, không phải sao?”

Tôi cầm tay em gái, mười ngón tay đan vào nhau. Emma nhích lại gần hôn lên miệng tôi một cái: “Chúc ngủ ngon, tình yêu của em.”

Không lâu sau, hai anh em tôi chìm vào giấc ngủ. Chúng tôi ngủ rất sâu, thế nên không phát hiện có người tiến vào, không ai phát hiện_____

Trong bóng tối, một bàn tay chợt vươn ra bịt miệng tôi!

Gió lạnh gào thét thổi bay từng ngọn cây, nghe giống như tiếng cười của ma quỷ vậy. Tôi bị ai đó kéo đi, nước mưa làm tầm mắt mờ hồ, đi đứng khó khăn, bước chân của người kia đầy lo lắng, như sợ bị thứ gì đáng sợ đuổi theo. Dưới chân lầy lội khiến tôi ngã xuống đất, đột nhiên một tia chớp lóe lên khiến cảnh vật trước mặt tôi sáng rõ như ban ngày.

Robert mặc áo choàng cũ nát, đèn dầu trong tay bị gió thổi bùng đưa kịch liệt.

Tôi không ngờ là hắn!

“Đi nhanh lên, Julian!” Hắn nói nhanh: “Chúng ta phải đi ngay lập tức! Đây là cơ hội cuối cùng!”

Tôi không cách nào tin tưởng hắn, tôi muốn chạy trốn nhưng Robert tóm lấy tôi, giống như một tên tâm thần nói: “Ả là ma quỷ, từ nhỏ ả đã khiến tao nói gì nghe nấy, nếu tao nghe lời, ả sẽ thưởng chút ngon ngọt. Nếu tao không nghe theo, ả sẽ dẫn vật tao, từ linh hồn đến thân thể, ả chi phối tao, dù ả muốn làm gì thì tao cũng không thể phản kháng!”

Hai mắt Robert đầy bóng tối và sợ hãi, thậm chí hắn không kiềm được mà run rẩy cả người: “Ả sinh ra quái vật giống hệt ả, hai người họ thích thú mê hoặc từng người đàn ông bên cạnh. Dùng dáng vẻ yếu đuối vô hại mê hoặc tao, nắn nỉ tao đưa ả rời đi. Tao phải nói hai người quá thành công, họ giống nhau như đúc, ngay cả lúc làm chuyện xấu cũng không khác gì nhau. Chúng ta chẳng qua chỉ là đồ chơi trong tay họ. Julian, mày trốn đi, bằng không mày sẽ giống tao! Họ là những ả đàn bà phóng đảng của ác ma, mà chúng ta là tế phẩm của họ!”

Robert càng nói càng hoang đường, tôi không tin hẳn, Robert đã hạ độc trong thức ăn của chúng tôi, hẳn muốn giết chúng tôi, tôi tuyệt đối không thể tin hẳn.

“Tha thứ cho tao, tha thứ cho tao...” Robert nghẹn ngào cầu xin, hẳn gần như quỳ xuống: “Tao sẽ dùng cả quãng đời còn lại để sám hối, tao không cứu được tất cả, nhưng tao chưa bao giờ muốn làm hại mày, Thượng Đế làm chứng, không người cha nào muốn tổn thương con của hẳn...”

Rốt cuộc hẳn đang nói cái gì?!

Robert nắm vai tôi, kích động ôm mặt tôi, như bị thần kinh thì thào: “Ả nói ả yêu tao, nếu ả muốn nói gì đó, không người đàn ông nào có thể không tin lời ả. Sau đó chúng tao bỏ trốn, không lâu sau ả quen một thương nhân khá giả, lẳng lẽ mang thai gả cho hẳn, trời ạ, tên ngu xuẩn kia cho rằng ả sinh một đứa con xinh đẹp cho hẳn! Mày nhìn đi, chúng ta giống nhau như đúc, ả gạt tao các con đã chết rồi. Nếu như không phải tao thấy mày, tao chắc chắn sẽ tin là vậy, tha thứ cho tao, tha thứ cho tao...”

Robert òa khóc, tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hẳn. Robert điên rồi! Hẳn điên rồi! Tôi tuyệt đối sẽ không đi với hẳn, tôi không thể bỏ rơi các em.

“A a a!!”

Tôi dùng sức cắn lên tay hẳn, Robert kêu lên thảm thiết, không thể không buông tôi ra.

“Julian!!”

Robert hét to sau lưng, tôi không quay đầu mà chạy về phía rừng cây, nơi đó không chút ánh sáng, hẳn sẽ không bắt được tôi!

“Mau trở lại, Julian!” Robert đuổi theo tôi, như ác quỷ đòi mạng.

“Quay lại...”

Tôi chạy vào rừng, nơi ấy âm u đáng sợ, tiếng sấm vang lên từng trận từng trận, bầu trời như bị tia chớp bổ ra làm đôi.

Robert đuổi theo sau, hẳn giơ ngọn đèn trong tay hô lớn: “Julian, Julian...” Lại một tiếng sấm vang lên, ngoại trừ tiếng mưa rơi, hẳn còn nghe thấy tiếng hít thở bất thường. Có thể là sói, có thể là con nai đi ngang qua, cũng có thể là tiếng khóc của vong hồn người chết.

Robert nhìn thấy hơn mười bóng đen, ánh đèn mờ mờ trong tay giúp hẳn thấy rõ chúng – Đám chó săn mà chủ nhân trang viên nuôi dưỡng, chúng há miệng lộ ra hàm răng sắc bén, đôi mắt như phát ra ánh sáng đỏ đáng sợ trong đêm tối. Robert hoảng hốt lùi vài bước, hẳn thầm nghĩ đàn chó không nên xuất hiện ở đây,

hắn chợt nhớ đến khẩu súng săn, lúc hắn rút súng, một con chó trong đàn nhảy về phía hắn, răng nanh cắn mạnh vào cánh tay Robert!

Như một tín hiệu, mười mấy con chó dữ sủa loạn nhảy lên, đèn dầu lật úp trên cỏ, máu tươi bắn lên tung tóe dập tắt ánh lửa cuối cùng.

Tiếng kêu thê lương thấm thiết làm tôi dừng lại, tôi quay đầu nhìn lại một lúc rồi tiếp tục chạy đi.

Tôi tìm được con đường đi xuống tầng hầm, cánh cửa đang mở rộng, tôi bước nhanh xuống, trông thấy hai em gái của tôi. Hai đứa bị trói cùng nhau, miệng bị vải trắng bịt kín, thế nên tôi mới không nghe thấy tiếng kêu cứu của họ.

“Julian!” Sau khi tôi cởi dây trói, Emma giang tay ôm chặt tôi, cô hoảng sợ bật khóc: “Em nghĩ anh sẽ không quay lại nữa!”

Tôi muốn an ủi em gái, nhưng không phải bây giờ. Tôi bế Lily, bảo Emma thu dọn vài thứ, đây là cơ hội duy nhất chúng tôi có thể bỏ trốn!

Nhưng thực tế không dễ dàng như chúng tôi mong muốn.

Lúc chúng tôi dự định chuẩn bị đi, Lily đột nhiên kinh hô một tiếng. Một người phụ nữ từ cầu thang đi xuống. Mẹ mặc áo ngủ, dáng người như ẩn như hiện dưới lớp vải, bà thướt tha đi xuống mười bậc thang, gương mặt trang điểm tinh xảo, mái tóc xoăn vàng theo gió bay bay, hai tay cầm giá cầm nến và một khay bánh ngọt.

“Ôi, các con.” Bà lộ vẻ ngạc nhiên: “Các con muốn đi đâu vậy?”

Rầm một tiếng, mẹ đóng cửa lại, đồng thời khóa chặt.

Emma và Lily nép vào lòng tôi, sợ hãi nhìn mẹ.

Bà không thềm để bụng mà đặt bánh ngọt tự làm lên bàn, đó là một cái bánh anh đào. “Đây là mới làm, trước kia các con thích nhất món này.” Mẹ cầm dao cắt nhỏ cái bánh ra thành từng miếng, đặt vào bốn cái đĩa nhỏ.

“À... Mẹ quên mất.” Bà rút lại một miếng, đó là phần của Morgan.

“Mau đến đây, các bảo bối đáng yêu của mẹ.” Bà dịu dàng nhìn chúng tôi, giống hệt như trước kia.

Trông bà vẫn hoàn mỹ như vậy, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ sai lầm. Hai mắt Emma đầy nước hỏi mẹ:

“Sao mẹ lại dối xử với chúng con như vậy?”

Bà mỉm cười, nhìn chúng tôi đầy nhân từ: “Mặc kệ các con có tin hay không, các con là tình yêu của mẹ, dù là quá khứ hay hiện tại.”

“Không! Mẹ chỉ yêu bản thân!” Emma lên án: “Mẹ độc chết Morgan, mẹ sợ chúng con phơi bày tất cả! Mẹ sợ mất đi tất cả!”

Mẹ đến gần, chúng tôi không tự chủ co rút lại. Bà không thể làm gì khác hơn là dừng lại, ưu nhã nâng cằm nói: “Julian, mẹ biết lúc này lòng con đầy nghi ngờ, con luôn là một đứa thông minh, và mẹ cũng chưa từng nói dối con.”

Bà chưa từng nói dối, chẳng qua không nói chân tướng cho chúng tôi biết mà thôi.

Mẹ nhìn ba anh em tôi, thậm chí ánh mắt mang theo chút đau thương: “Mẹ chưa bao giờ nói dối các con. Mẹ sinh ra trong một gia đình mục sư, cha mẹ – ông ngoại các con là một tín đồ trung thành, mẹ của mẹ – bà ngoại con là một giáo sư, mẹ có một tên anh trai nhất gan hèn yếu. Từ nhỏ mẹ đã xinh đẹp, ông bà vẫn luôn giáo dục mẹ rất nghiêm khắc, thoát nhìn đây là một gia đình hoàn mỹ.”

“Nhưng chẳng qua đó là bề ngoài giả dối mà thôi. Như mẹ đã nói, ông ngoại là người rất nghiêm khắc, ông nghĩ tất cả hành vi trái Kinh Thánh là dơ bẩn, bao gồm cả tình dục.” Mẹ cầm con dao trong tay, nó ánh lên bóng dáng xinh đẹp của bà: “Mẹ và anh trai thường nghe thấy tiếng khóc của bà ngoại các con truyền ra từ trong phòng, những lúc như thế, bọn mẹ không dám đến gần, mãi cho đến một ngày, xuất phát từ hiếu kỳ, hai anh em mẹ lén nhìn vào qua một cái lỗ...”

Lưỡi dao sắc bén cắt lòng bàn tay của mẹ, máu tươi lập tức chảy ra. Bà nói cho chúng tôi biết, bà nhìn thấy cha bà đang ngược đãi mẹ bà, ông ngoại đối xử với bà ngoại như súc vật, ông dùng roi gai quất bà, hoặc dùng sắt đun đỏ lưu lại những vết thương đáng sợ trên người bà, cuối cùng hung hăng xâm phạm bà. Hai anh em mẹ thấy hạ thân của bà ngoại, nơi đó lở loét và chảy ra mủ hôi thối. Mà sau khi ông ngoại ra khỏi phòng, ông lại khôi phục vẻ nghiêm trang đạo mạo đi giảng đạo người khác.

“Ngay cả như vậy, bà ngoại các con vẫn không muốn rời khỏi ông.” Mẹ giơ ngón tay đặt lên môi mút lấy: “Có lẽ bà thích thú, dù sao đau đớn và sung sướng luôn đan xen vào nhau. Họ nói mẹ là một cô gái thông minh lạnh lợi, nhất là cha, mẹ là niềm tự hào của ông, ông luôn hôn môi mẹ, mẹ cũng rất yêu ông, cho đến khi mẹ dần trưởng thành, ánh mắt bà ngoại các con nhìn mẹ càng lúc càng khác đi. Mẹ biết, bà đang đổ kị mẹ, bà đã không thể sinh đẻ, trở nên vừa già vừa xấu, mà mẹ thì càng ngày càng xinh đẹp, ánh mắt cha nhìn mẹ càng lúc càng điên cuồng say mê, thậm chí lúc không có ai, ông còn hôn ngón chân mẹ.”

Mẹ nở nụ cười ngọt ngào quỷ dị: “Sau đó, mẹ mang thai.”

Tiếng sấm vang lên, chiếu rõ gương mặt tái nhợt của anh em tôi, mẹ đi về phía chúng tôi: “Ông ngoại các con nghĩ đó là một dấu vết dơ bẩn, thế là ông muốn mẹ và đứa con trong bụng cùng chết đuối. Để sống sót, mẹ chỉ có thể cùng anh trai trốn đi. Hắn luôn nghe lời mẹ, đó là chuyện to gan nhất mà hắn dám làm. Bọn mẹ chạy trốn đến Luân Đôn, trải qua cuộc sống lang bạt ở đây. Bọn mẹ sống trong khu nghèo khổ,

mỗi ngày hắn làm công việc đê tiện nhất, suốt ngày sầu não uất ức, say rượu rồi lại phát giận lên mẹ. Vì mười hai đồng tiền lương mà mẹ vào xưởng dệt làm việc, quả thật nhớ lại cuộc sống khi đó mà sợ. May mà không kéo dài, mẹ biết một người đàn ông giàu có lại lương thiện, đồng thời nhanh chóng gả cho hắn. Bảy tháng sau, mẹ sinh ra một cặp song sinh trai gái đáng yêu.”

Tôi cảm giác như máu toàn thân bị rút cạn đi, cả người chỉ còn hơi lạnh thấu xương. Câu nói của Robert đột nhiên vang lên – Họ là dân phụ của ác ma, mà chúng ta là tế phẩm của họ!

Về mặt mẹ bỗng trở nên dữ tợn, bà cầm dao đâm về phía chúng tôi!

Lily và Emma hét lên, không biết là ai đẩy ngã giá nền, ánh lửa tắt đi, tầng hầm lập tức tối om, chúng tôi tách ra nấp vào xung quanh.

Tiếng sấm lại vang lên, thậm chí trời đất như lắc lư.

“Ôi, chim sẽ nhỏ yêu dấu...” Mẹ bắt đầu vừa hát vừa đi tìm chúng tôi: “Chim sẽ đáng yêu ơi, các con đang ở đâu?”

Tôi trốn trong tủ, ánh sáng phản chiếu trên con dao của mẹ giúp tôi trông thấy Lily, cô bé đáng thương nấp dưới gầm bàn run cầm cập.

“Mau ra đây, chim sẽ nhỏ, các chú chim nghịch ngợm của mẹ...”

Giọng hát của bà dần thay đổi, bà tùy ý quơ con dao trong tay, rạch xuống chần nệm phồng lên trên giường, sau đó lại rạch lên tấm rèm ngăn. Bà điên cuồng đáng sợ, khiến người ta nhìn mà run như cây sậy. Khoảng cách của mẹ và cái bàn ngày càng gần, Lily sợ hãi cực độ, cô bé muốn chạy đi, lại không cẩn thận phát ra tiếng động.

“A...” Mẹ vui vẻ nói: “Thì ra là ở đây.”

Bà đã phát hiện ra Lily! Bà sải bước đến bàn, lúc bà sắp tóm được Lily, tôi chạy ra khỏi tủ, đánh về phía bà từ sau lưng.

Mẹ tuột tay, con dao trượt vào gầm giường. Tôi kéo Lily ra khỏi gầm bàn, nhưng mẹ đánh về phía tôi! Tôi đẩy Lily ra, chật vật né tránh, nhưng chúng tôi đã đói bụng mấy ngày nay nên chẳng còn chút sức lực nào. Chẳng mấy chốc mẹ đã đuổi kịp tôi, bà đè người tôi xuống, dùng hai tay bóp cổ tôi!

“Con quá... quá ngang bướng, Julian.” Nét mặt bà đầy triu mến, hai tay lại cố dùng hết sức bóp cổ tôi: “Julian đáng thương, trong các đứa con, mẹ yêu con nhất, con mãi cảm lại lương thiện, nếu con không thông minh như vậy thì tốt biết bao.”

Gương mặt mẹ hưng phấn đầy quỷ dị, tôi giãy giụa cố hít thở, nhưng tầm mắt tôi bắt đầu không nhìn rõ, tay chân dần mất đi sức lực.

Đột nhiên, một dòng nước nóng bắn tung tóe lên mặt tôi, trước mắt tôi chỉ còn một mảng đỏ lờ mờ.

8. Chương 8: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

9. Chương 9

Tôi mơ thấy mình đang trôi bồng bềnh trên mặt biển, ánh mặt trời ấm áp ôn hòa, tôi nghe thấy tiếng cười của các cô gái, chúng như gần như xa, mờ ảo vô định, bỗng có một bàn tay thò ra từ trong bóng tối, nó tóm lấy tôi, bịt chặt miệng tôi, tôi cố sức vùng vẫy. Bàn tay kia tái nhợt và thon dài, xương ngón tay rõ ràng, như là tượng sáp không có sức sống nhưng lại ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, khiến mọi chống cự giãy giụa của tôi chỉ là phí công, cơ thể tôi từ từ chìm xuống, trơ mắt nhìn ánh mặt trời rực rỡ càng lúc càng xa...

Tôi mở choàng mắt, ánh sáng hơi yếu chiếu lên gương mặt đầy mồ hôi lạnh của tôi. Ngay sau đó, tôi hoảng hốt đứng dậy, thậm chí không quay đầu nhìn cái giường bừa bộn kia, tôi làm lơ cơn đau truyền đến từ sâu trong cơ thể, như phát điên mà tông cửa xông ra ngoài.

Lầu chuông lần nữa gõ vang, chim cu thò ra từ cái đồng hồ cũ treo trên tường, cóc cóc cóc mà gõ vào cọc gỗ, mọi người trong trang viên sắp thức dậy, đây là cơ hội cuối cùng của chúng tôi.

“Julian?!” Emma đang chờ tôi ở cửa, cô đã thu dọn xong xuôi. Lúc nhìn thấy tôi, Emma lộ vẻ kinh ngạc, nhưng tôi không có thời gian giải thích. Tôi cởi quần áo ra ném xuống gầm giường, cùng với vũng máu khô kia, tất cả vĩnh viễn vùi lấp ở đây.

“Chúng ta phải nhanh lên, phải đi trước hừng đông!” Emma xách vali, tôi phụ trách bế Lily.

Sau khi chạy ra khỏi tầng hầm, cánh cửa phía sau đóng sầm lại. Sương mù vào sáng sớm dày đặc, khiến chúng tôi không phân rõ phương hướng, anh em tôi tiến lên nương theo tiếng thủy triều, cứ như vậy tìm được con đường đi ra.

Lúc này không có ai ở đây, nước biển cuộn trào mãnh liệt đánh lên bờ, lúc bước ra cửa, tôi như bị ma xui quỷ khiến quay đầu nhìn lại.

Trang viên Rockfeld bị màn sương mù bao phủ, giống như buổi tối khi lần đầu chúng tôi đến đây, thoát

nhìn nó mờ mờ lung mờ ảo, như một quả phụ dùng khăn che mặt để che bớt dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng dưới lớp màn che, đầy cảm giác bí hiểm quý dị, mà cả đời này chúng tôi sẽ không quay lại nơi này, từ nay về sau sẽ quên lãng nó. Tựa như các pho tượng có ở khắp mọi nơi trong trang viên, chẳng qua chúng tôi chỉ là những hồn ma ở nơi này, không ai biết chúng tôi đến, cũng không ai biết đến sự hiện diện của chúng tôi.

“Đi nhanh lên, Julian!” Emma thúc giục. Gió lạnh thổi tóc cô bay loạn, cô vươn tay về phía tôi.

Tôi quay đầu lại, chạy về phía em gái.

Tất cả mọi thứ xảy ra ở đây sẽ bị bụi bặm bao phủ, bị phủ kín mãi mãi.

Rạng sáng, sương mù dày đặc ẩm ướt, anh em tôi không dám nghỉ chân, chúng tôi cũng không thấy mệt mỏi. Lúc cổng ra cách chúng tôi ngày càng gần, gương mặt chúng tôi hưng phấn đỏ ửng – Chúng tôi đã chờ giây phút này rất lâu rồi! Thật là khó tin, đây là tự do mà chúng tôi đã mất từ lâu, cuối cùng anh em tôi cũng thoát khỏi cơn ác mộng. Rốt cuộc chúng tôi có thể bước đi dưới ánh mặt trời, không cần sợ bị xua đuổi, bị dẫn vật, cả linh hồn và cơ thể của chúng tôi hoàn toàn được tự do.

Có lẽ trong tương lai, anh em tôi sẽ gặp nhiều trắc trở, nhưng chúng tôi có thể tìm được một chỗ che gió che mưa, tôi có thể làm việc, dùng đồng lương ít ỏi nuôi hai em gái, hai em tôi sẽ bình an lớn lên, sau đó tìm được đối tượng thích hợp, bắt đầu một cuộc sống mới.

Tôi trầm nghĩ về tương lai tươi sáng sau này, nhưng tôi đã quên, ước muốn sắp thành hiện thực ngay trước mắt thường dễ vỡ như hạt thủy tinh, giờ phút nào cũng có thể dễ dàng vỡ nát.

Tiếng súng vang lên.

Tất cả dường như trở nên yên tĩnh, tôi cảm nhận được cơ thể từ từ chúi về phía trước. Tôi thấy Emma, cô che miệng, đôi mắt màu xanh đầy hoảng sợ, có lẽ cô đang kêu tên tôi, nhưng trong khoảnh khắc này, tôi chỉ cảm nhận được linh hồn mình đang sa xuống, hai chân như mất đi sức lực_____

Tôi ngã xuống.

Gương mặt tôi mài xuống hòn đá bén nhọn, thủy triều dâng cao nhẹ nhàng đánh vào người tôi. Chân trái tôi xuất hiện một lỗ thủng, máu ồ ạt chảy ra, hòa vào nước biển. Kỳ quái là, tôi không thấy đau, nó như tách rời khỏi cơ thể tôi, cũng có thể do tôi nhìn thấy chiếc xe ngựa phía sau cách chúng tôi không xa.

Ông quản gia già cầm dây cương, gương mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, giống như đã nói, không có chuyện gì có thể làm ông kinh ngạc, ông giống như một thành viên trong những bức tượng điêu khắc trong trang viên, cứng nhắc gần như lạnh lùng.

Điều chân chính khiến tôi quên đi đau đớn chính là bóng dáng kia.

Norman Broward bước xuống khỏi xe ngựa, khẩu súng trong tay hắn vẫn đang bốc khói, hắn đưa súng cho người hầu trung thành nhất, động tác lưu loát tự nhiên, lộ ra vẻ ưu nhã mỹ lệ mà tàn nhẫn.

“Người đời nghĩ những gì họ tận mắt nhìn thấy chính là chân tướng, tự cho là thông minh mà tùy tiện nhận định.” Norman đi từng bước đến gần, không cần bất cứ thứ gì trợ giúp, mỗi bước chân đều chuẩn xác. “Họ cho rằng có thể lấy được lợi ích từ một người mù giàu có, giống như bầy linh cẩu đang đói bụng thấy một con sư tử lạc đàn, chúng chỉ thấy nó suy yếu mà không để ý đến móng vuốt sắc bén ẩn trong bóng tối của nó.”

Nghe Norman nói vậy, tôi như bị tắc mạch máu, cơ thể không khống chế mà run rẩy kịch liệt.

Norman Broward không bị mù!

Hắn không bị mù! Hắn luôn nhìn thấy tất cả!

Như trả lời cho nghi vấn của tôi, Norman giơ tay xoa mắt, dùng giọng điệu như kể chuyện xưa nói: “Thời niên thiếu, anh gặp tai nạn ngoài ý muốn, xe ngựa bị lật, cha mẹ chết tại chỗ, còn anh may mắn sống sót. Lúc đầu, đúng là anh không nhìn thấy gì cả, ngay cả bác sĩ cũng xác định anh sẽ không còn thấy ánh sáng suốt cuộc đời còn lại. Nhưng cũng vì thế mà anh may mắn thấy được những bộ mặt kinh tởm, họ nghĩ không cần phải che giấu trước mặt một người mù, mà anh cũng phát hiện ra, tai nạn ngoài ý muốn kia không đơn giản, đó là một âm mưu được lên kế hoạch rõ ràng, để những người đó có được tài sản khổng lồ.”

Tôi phát hiện, hai mắt trong suốt như thủy tinh kia trong sáng thanh minh, nhưng sâu trong đôi mắt đó lại tối tăm âm trầm. Hắn như con sư tử lạc đàn, che đậy nanh vuốt sắc bén, hắn chính là con nhện giăng lưới, chờ đợi con mồi sa vào, lẳng lặng nhìn họ giẫy giụa trong lưới, từ từ bị trói chặt rồi tự nhấn chìm bản thân đến chết đuối trong cạn bấy.

Tôi phảng phất như trông thấy thiếu niên Broward ngồi trên sô pha màu đỏ đậm, nhìn những người cùng máu mủ, thu hết vào tầm mắt vẻ nghi kỵ, sợ hãi và tham lam của họ. Mỗi người đều cho là họ nắm chặt cơ hội, lại không ngờ rằng trên cổ họ đang có một cây rìu. Mà Norman chỉ cần nhìn xem tất cả, thậm chí không cần làm gì nhiều, hắn chỉ cần mỉm cười với người nào đó, những người còn lại sẽ hướng mũi tên về phía người đó.

_____ Đây là bí mật của gia tộc Broward tàn lụi.

“Anh chưa bao giờ nghĩ nó sẽ tiện lợi như vậy, anh không cần cố gắng nguy trang, người đời đã tin là thật. Nguyên nhân vì họ đẩy tự tin vào cặp mắt của họ, điều đó khiến họ bị lừa.” Norman chậm rãi nói: “Nhưng rốt cuộc anh cần một người vợ. Một người phụ nữ xinh đẹp, giỏi giao tiếp và không quá thông minh.”

“Gặp mẹ em là chuyện ngoài ý muốn, cô ta thận trọng, không ngừng tự tạo cơ hội cho bản thân, khơi dậy hứng thú của anh.” Có lẽ vì hắn nhận ra hơi thở tương tự hắn trên người bà, người phụ nữ kia cho là bản thân có thể điều khiển đàn ông khác, đồng dạng có thể đùa giỡn người mù này. Nhưng bà không ngờ, bà mới là người bị săn, mà khi hắn sắp chán, bà lại mang đến cho hắn một kinh hỉ khác_____

Norman đứng trước mặt tôi, sóng nước nhẹ nhàng đánh vào người tôi. Emma và Lily bị bắt lại, tôi đã hiểu, chúng tôi chẳng qua chỉ là con mồi trong lưới, mà hắn biết rõ tất cả, tựa như hắn đối xử với những người khác, hắn không cần làm gì nhiều, chỉ cần lửa cháy thêm dầu, mọi thứ sẽ tiến triển theo chiều hướng mà hắn muốn.

Ngay từ lúc mới bắt đầu, chúng tôi đã bước vào khu săn bắn của hắn. Chúng tôi là quân cờ trong tay hắn, hắn làm mọi thứ, bao gồm cả việc khiến chúng tôi hy vọng, tất cả chỉ vì hắn muốn chúng tôi nhận ra vào phút cuối, chúng tôi vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Norman từ từ cúi xuống, áo khoác đất tiền bị nước biển thấm ướt. Hắn niết mặt tôi, bắt tôi quay lại nhìn hắn. Chúng tôi gần trong gang tấc, thậm chí tôi còn có thể thấy được dấu vết hoang đường đêm qua trên môi hắn, lòng bàn tay hắn kiên nhẫn vuốt ve mặt tôi. Tôi phảng phất thấy một tia thương hại trong mắt hắn.

Norman thành kính hôn lên môi tôi: “Rất cuộc anh bắt được cưng rồi.”

Tưởng tượng cảnh em nó lượn qua lượn lại trước mặt anh, mà anh thì tỉnh bơ giả mù, anh xứng đáng được trao giải Oscar.

10. Chương 10

Ngòi bút chuyển động trên trang giấy, sau đó Norman đưa văn kiện đã ký tên cho luật sư đối diện.

Wolff Gray kiểm tra lại một lần, sau khi xác nhận không có sai sót, hắn cất vào trong cặp: “Ngài Broward, tôi sẽ bảo quản tốt những văn kiện và chỉ phiếu này.” Hắn không keo kiệt mà tán dương: “Ngài thật hào phóng, nhờ có sự giúp đỡ của ngài, các bé gái mồ côi ở tu viện kia sẽ được chăm sóc chu đáo, họ xem ngài là ân nhân.”

Người đàn ông đối diện dù bận vẫn ung dung nhìn hắn, thảng thốt mà nói, không nhiều người dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia, dù là Wolff Gray – À, hắn đã giao thiệp với Norman vài chục năm, quan hệ miễn cưỡng coi như bạn bè, nhưng hắn không dám khoác lác với người khác là có thể hiểu rõ Norman, dù mọi người đều hứng thú với người mù giàu có nhưng thần bí này. Wolff Gray tự nhận hắn coi như thông minh, thế nên hắn biết nguyên nhân quan trọng khiến khách hàng coi trọng hắn – Hắn là người giữ bí mật tuyệt đối.

“Ngài là một quý ông đáng được tôn kính, phải biết rằng rất nhiều ông chồng dù yêu vợ con sâu sắc nhưng vẫn không vui lòng chia tài sản với họ.” Wolff Gray nói lời thật lòng. Hắn đã nghe nói đối phương vừa cưới vợ không lâu, dù là một quả phụ, nhưng có người nói vị phụ nhân này vô cùng xinh đẹp, hắn vốn nghĩ hôm nay sẽ may mắn gặp được phu nhân xinh đẹp khó gặp kia.

Khi hắn đang nghĩ như vậy, Norman bỗng lên tiếng: “Thật đáng tiếc, cô ấy không thể ra tiếp khách, cô ấy vừa bị thương, phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh một thời gian.”

“Vậy thì tệ quá.” Luật sư tiếc nuối nói: “Tôi cầu mong vết thương của phu nhân không quá nghiêm trọng. Thứ cho tôi mạo muội, sao phu nhân bị thương vậy?”

“Có lẽ là bị con nhện cắn một cái.” Norman hơi mỉm cười, hắn rất đẹp trai, giống như một pho tượng điêu khắc tùy tiện là có thể nhìn thấy ở đây, tinh xảo gần như không chân thật, khiến người ta vô ý nhìn mà thất thần.

Wolff Gray rất nhanh ý thức được bản thân đường đột, lúc này hắn thậm chí cảm thấy may mắn đối phương là người mù, không phát hiện hắn thất lễ, hắn vờ ho khan hai tiếng rồi dời tầm mắt.

Không ai nghi ngờ lời nói của Norman, cả trang viên nhìn như yên ả, kỳ thật nguy cơ tứ phía, khoảnh sân không được chăm sóc lâu ngày mọc đầy cây độc, Wolff Gray từng bị một con sâu không rõ tên ở đây cắn một cái, về nhà bị sốt vài ngày, suýt nữa đi đời nhà ma.

Sau khi xử lý xong công việc, luật sư đứng lên cáo từ.

Ông quản gia già đưa hắn ra cửa, Wolff Gray ngồi vào xe ngựa, hôm nay gió thật to, hắn nhắc màn che lên. Trang viên Rockfeld vẫn như cũ, trang nghiêm và hoang vu, mang theo vẻ buồn bã khó nói.

Hắn nhớ lại khi nãy, lúc vừa đi xuống cầu thang, hắn nghe thấy tiếng khóc truyền đến từ cuối hành lang – Hắn chỉ là một luật sư nho nhỏ, cũng không có lòng hiếu kỳ đi thăm dò bí mật, chuyện này không đáng để hắn làm phiền.

Đây chẳng qua là tiếng gió, hắn tự nhủ như vậy.

11. Chương 11: Một Kết Cục Khác

Đến tận bây giờ cô vẫn mơ thấy giấc mộng đó.

Cô mơ thấy họ ở trong một tầng hầm. Còn tại sao lại là họ – đây vẫn là một bí ẩn mà Lily Flett, nay đã là phu nhân Anderson vẫn không giải thích được.

Từ khi có ký ức đến nay, cô luôn sống trong tu viện ở quận German. Nơi ấy nhận rất nhiều bé gái mồ côi không cha không mẹ, các bé gái được chăm sóc chu đáo, đồng thời được đọc sách viết chữ. Đó là một đại gia đình ấm áp, nữ tu viện trưởng Martin thường nói, không phải bé gái nào cũng được may mắn như vậy, các bé mồ côi ở đây có thể ăn no mặc ấm hoàn toàn là do một nhà từ thiện hào phóng giúp đỡ. Mỗi năm vào dịp năm mới, các cô bé sẽ viết thư cảm ơn quý ngài kia, nhưng các cô chưa bao giờ được hồi âm, cho

đến khi Lily Flett mười tám tuổi rời khỏi tu viện, cô vẫn chưa từng gặp qua người hảo tâm trong lời đồn kia.

Từ năm mười tuổi, Lily Flett bắt đầu liên tục mơ thấy nơi đó. Chỗ đó rất lộn xộn và âm u, chỉ có một luồng sáng duy nhất xuyên qua theo song sắt, kỳ quái là, cô không hề cảm thấy sợ hãi. Thậm chí Lily còn nghe thấy tiếng cười, là tiếng cười của cô, cũng có tiếng cười không phải của cô. Dường như cô đang đuổi theo ai đó, là một cậu bé, cậu bé kia thích nắm tóc cô, luôn bắt nạt cô như vậy, khi hai người chơi đuổi bắt, có người sẽ ngăn cản họ, sau đó cô được một người khác bế lên.

Lily nhìn thấy hắn có mái tóc vàng rũ xuống, hàng mi hẹp dài, cặp mắt màu xanh biếc như ngọc bích phương đông, hoặc như màu xanh của mầm non đâm chồi vào mùa xuân. Cái ôm của hắn cực kỳ ấm áp, khiến cô vừa cảm thấy quen thuộc vừa quyến luyến.

Lily Flett kể với các nữ tu về giấc mơ của cô, nhưng không ai xem đây là chuyện gì to tát. Mọi người trong tu viện không có người thân, các cô sẽ không tự chủ sinh ra vài tưởng tượng kỳ ảo, phần lớn nghe qua chỉ cười trừ mà thôi. Vì vậy, Lily chỉ có thể giấu kín chuyện này sâu trong đáy lòng, dần dần, theo thời gian trôi đi, cô cũng cho rằng đó chỉ là ảo mộng viễn vông trong đời sống hiu quạnh của một thiếu nữ mà thôi.

Cho đến đêm trước khi cô rời khỏi tu viện, nữ tu Martin nói cho cô biết một bí mật – Cô có một người chị.

“Vậy bây giờ chị ấy đang ở đâu?” Lily Flett ngồi đối diện. Cô có ngoại hình thanh tú đoan trang và có mái tóc vàng óng ánh như vàng lá, nhưng cô không để ý đến nó chút nào, đối với cô, trí tuệ của một cô gái quan trọng hơn vẻ ngoài, mặc dù các cô gái khác không dám gạt bừa đồng ý với cô.

Lily không ngờ cô còn có người thân! Mà điều làm cô khó hiểu là, tại sao nữ tu lại giấu giếm chuyện này, còn nữa, người chị gái ruột thịt kia đang ở đâu, sao hai chị em cô lại bị tách ra?

Nữ tu lớn tuổi nhớ lại: “Đó là cô gái xinh đẹp nhất mà sơ từng gặp, cô ấy có mái tóc vàng giống hệt con, tất cả mọi người khó có thể quên được vẻ đẹp của cô ấy. Nhưng khi sơ vừa nhìn thấy cô ấy liền sinh ra cảm giác không lành...”

Theo lời kể của nữ tu, Lily biết về Emma Flett. Rốt cuộc Lily cũng biết tại sao họ chưa bao giờ nhắc đến sự tồn tại của người chị này – Emma Flett không bị đưa vào tu viện như cô mà bị giam trong một bệnh viện tâm thần. Thoạt nhìn Emma như một thiên sứ, nhưng hành vi của cô lại khiến người ta hoảng sợ, cô đâm bị thương người phụ trách trông coi cô, thậm chí dụ dỗ bác sĩ của cô.

“Thế là cô ta mang thai, khi sơ muốn cô ấy nói tên người cha, cô ta không đáp được, vì chính cô ấy cũng không nhớ chính xác là bao nhiêu...” Nữ tu hơi khó mở miệng về vấn đề này, bà lắc đầu, đau lòng nói: “Mùa đông năm đó, cô ấy sinh con...”

Lúc nữ tu Martin mở cửa ra, bà nhìn thấy cô gái xinh đẹp bỏ đứa bé mới sinh vào cái chậu đầy nước. Khi trông thấy họ, cô nâng mặt nở nụ cười ngọt ngào mà lại điên cuồng, giống như ma vương ra oai với nô bộc của Thượng Đế.

“Cô ấy trả thù chúng ta.” Hai tay nữ tu hơi run, bà hơi kích động nói: “Cô ấy chế nhạo chúng ta. Sơ chưa bao giờ thấy một người đáng sợ như vậy, vì để làm nhục chúng ta mà tự tay giết chết một đứa trẻ vô tội, còn là ruột thịt của cô ấy, ôi...”

Bởi vì giết hại con mình, Emma Flett bị coi là ma nữ tà ác, dù cô bị tâm thần cũng không tránh được bị trừng phạt. Cô bị giam vào ngục, không lâu sau sẽ bị đưa lên giá treo cổ. Họ vốn nghĩ đây là kết thúc rồi, nhưng không.

Tham trưởng tổng giam Emma ngục tạo bằng chứng cho cô, mà ở tòa án, diễn xuất đầy tình cảm của Emma khiến thẩm phán đồng tình, cuối cùng cô được phán vô tội thả ra. Không chỉ vậy, cô không cần quay lại bệnh viện, cô hoàn toàn thắng lợi. Lần cuối cùng nữ tu Martin nhìn thấy Emma Flett, cô đã hoàn toàn lột xác, trở thành tình nhân của tham trưởng. Không lâu sau, nghe nói cô đi Luân Đôn, lại trở thành tình nhân của một quý tộc quyền thế. Từ đó về sau, họ không còn nghe bất kỳ tin tức gì về cô.

Sau đó Lily Flett rời khỏi tu viện, qua người giới thiệu, cô tìm được công việc giáo viên dạy kèm. Thắng thán mà nói, cô luôn là người may mắn trong số các cô gái, đương nhiên việc này có liên quan đến sự ưu tú của cô, nhưng vào thời đó, một cô gái mồ côi không nơi nương tựa muốn tự lực cánh sinh không phải là chuyện dễ. Thế nhưng từ đó đến giờ, Lily Flett chưa từng gặp việc gì khó khăn, khi cô gặp phiền phức, phiền phức sẽ được giải quyết dễ dàng, giống như có ai đó trong bóng tối luôn giúp đỡ cô.

Là Thượng Đế, Lily yêu dấu. Nữ tu viết như thế trong thư, bà luôn nhắc nhở cô phải ôm lòng cảm ơn, Lily chưa bao giờ quên người hảo tâm đã giúp cô được học hành – Không ai biết người đó là ai. Đối với việc này, nữ tu Martin kín như bưng, dường như thân sĩ khiêm tốn kia không muốn công chúng biết tên mình. Dù nói thế nào, mỗi dịp năm mới Lily sẽ viết một bức thư cảm ơn rồi đưa cho nữ tu, nhờ bà giao lại cho đối phương. Dù không chỉ mình cô được hưởng lợi, nhưng người kiên trì đến vậy chỉ có mình cô.

Một ngày, Lily cầm phong thư, đang muốn đi đến bưu điện thì một chiếc xe ngựa chạy ngang, bèn bắn lên làm bắn vấy cô.

Lily Flett kêu lên một tiếng, xe ngựa cũng theo đó dừng lại, một người trẻ tuổi ló đầu ra. Tầm mắt hai người chạm vào nhau...

“Đó là một chuyện kỳ diệu.” Sau này, phu nhân nam tước Anderson nhớ lại.

Lily không thể không tin, mọi chuyện trên đời đều đã được sắp đặt, bạn không cách nào thay đổi nó, nếu như kết cục đã định như vậy thì dù bạn có làm nhiều việc đến cỡ nào, nó cũng khó có thể xoay chuyển. Dù sao, khi lần đầu tiên gặp nam tước Anderson, Lily không ưa vẻ công tử bột của đối phương.

“Muộn rồi, phu nhân.” Nam tước Anderson đi đến nắm tay vợ hắn, hai người ăn ý nhìn thoáng qua phần bụng nhỏ hơi nhô lên của cô rồi nhìn nhau mỉm cười.

Lily Anderson đi theo chồng đến Luân Đôn, tuy lúc đầu, giới thượng lưu kín đáo phê bình việc một cô gái mồ côi gả cho một quý tộc, nhưng may là nam tước Anderson rất yêu vợ hắn, cuộc sống sau này của họ trôi qua yên ả và vui vẻ hạnh phúc. Thỉnh thoảng Lily Anderson sẽ nhớ đến người chị chưa từng gặp kia,

cô không nói cho chồng biết chuyện này, chẳng qua cô có kể với chồng về giấc mơ kỳ diệu đó. Đồng dạng, nam tước Anderson cũng không để chuyện này trong lòng.

Hôm đó là một ngày bình thường như mọi ngày.

Vợ chồng Anderson được mời tham gia một buổi đấu giá, khi đó Lily đã mang thai tám tháng, bụng cô lớn hơn những phụ nữ mang thai bình thường, đi đâu cũng cần có chồng đỡ đi. Bác sĩ nói, có lẽ trong bụng cô là một đôi song sinh.

Món hàng nổi bật trong buổi đấu giá lần này là một viên kim cương xanh đến từ Nam Phi, ánh sáng của nó khiến tất cả mọi người không thể dời tầm mắt. Nam tước Anderson nóng lòng muốn ra giá, hắn muốn tặng cho vợ như một món quà, tiếc là có một người cũng có ý định giống hắn.

“Ba nghìn bảng, còn quý ông nào muốn ra giá không, rất tốt, ba nghìn bảng lần thứ nhất, ba nghìn bảng lần thứ hai, ba nghìn bảng lần thứ ba...” Cây búa gỗ xuống ba cái, người phụ trách buổi đấu giá vui mừng tuyên bố: “Tôi tuyên bố ngài Broward dùng ba nghìn bảng Anh, có được viên kim cương xinh đẹp này!”

Khi tên người mua được xưng lên, tất cả mọi người đều lộ vẻ đã hiểu. Không ai biết rốt cuộc người mù giàu có kia có bao nhiêu tiền, hắn cực kỳ thần bí, họ chỉ biết hắn sở hữu một trang viên giáp biển, còn có một người vợ vô cùng xinh đẹp. Có người nói Norman Broward rất yêu vợ hắn, không hề để ý bà là một quả phụ mà lập tức cưới bà, đã mười mấy năm trôi qua, giữa họ chẳng bao giờ có lời đồn gì, mà nghe nói một người luôn ru rú trong nhà như hắn đi đến Luân Đôn lần này chỉ vì muốn mua viên kim cương kia về tặng vợ.

Phu nhân Anderson đứng bên ngoài sở giao dịch chờ chồng cô, khăn tay lụa vô ý rơi xuống đất, lúc cô cúi người định nhặt, một bàn tay đã nhặt lên trước cho cô. Bàn tay đeo găng ren trắng hơi lớn hơn bàn tay của phụ nữ thông thường, năm ngón tay thon dài, ngay sau đó, phu nhân Anderson thấy một mái tóc vàng mềm mại rũ xuống và hàng mi hẹp dài, còn cặp mắt màu xanh biếc ấy, giống hệt như ngọc bích.

Đây là một phụ nữ cao gầy và tao nhã, vẻ đẹp của cô khiến người ta nhìn mà khó quên, quan trọng nhất là, cô có đôi mắt cực kỳ dịu dàng, dù cứng rắn như đá cũng sẽ bị ánh mắt này làm tan chảy. Không biết vì sao, hai mắt phu nhân Anderson đột nhiên ướt ướt, cô kêu lên một tiếng nhưng lại không nói nên lời.

Lúc này, một người đàn ông đi về phía hai người. Hắn đội mũ dạ cao, vóc người cao lớn, phu nhân Anderson không kịp thấy rõ mặt hắn, chỉ thấy một bàn tay tái nhợt kéo người phụ nữ trước mặt.

“Xe ngựa đến rồi, phu nhân của anh.” Người đàn ông kia lên tiếng. Giọng nói của hắn như có một loại ma lực khiến người khác không thể trái lời.

Lúc hai người họ lên xe ngựa, ánh mắt Lily Anderson vẫn chăm chú nhìn theo họ như cũ, cho đến khi chồng cô quay lại, nam tước nhìn theo tầm mắt của vợ rồi nói: “Đó chính là vợ chồng Broward, họ hiếm khi ra ngoài, nhưng mọi người đều tìm cơ hội kết bạn với họ. Lily, ôi chào, chuyện gì xảy ra, trời ạ...!”

Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Lily Anderson nhìn thấy cặp vợ chồng kia, dù cô muốn đi hỏi thăm về họ, nhưng không lâu sau, cô sinh một đôi song sinh đáng yêu, là một nam một nữ. Cô đặt tên cho bé trai là Julian, bé gái là Emma. Một năm sau, cô lại sinh thêm một bé trai, bé được gọi là Morgan. Những đứa con chiếm hết tinh thần và thể lực của người mẹ, khiến Lily Anderson không cách nào nghĩ nhiều chuyện khác. Chỉ có vào đêm khuya, cô mơ một giấc mơ ngọt ngào – Trong một căn phòng dưới tầng hầm, cô và bé trai đuổi bắt nhau, một thiếu nữ chống nạnh quở trách họ, cuối cùng một đôi tay bế cô lên, ấm áp ôm vào lòng.

Ở trong mộng, phu nhân Anderson mỉm cười hạnh phúc.

Quên rồi cũng tốt, có thể sống hạnh phúc sau này, chỉ thương Morgan xấu số.

12. Chương 12: Phiên Ngoại

Giọt sương trên lá cây rũ xuống, chiếu ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng, một con chim sẻ đậu xuống nhánh cây, hai mắt đen như mực nhìn vào qua cửa sổ.

Một người trẻ tuổi đứng trước giá sách, cơ thể cao ráo hơi gầy, cậu mặc bộ đồ trắng giản dị, gương mặt còn chưa rút hết vẻ ngây ngô, dưới ánh mặt trời càng thêm sạch sẽ non nớt, giống như sinh viên đại học Oxford qua lại mỗi ngày.

Cậu ngửa cổ im lặng đọc thầm tên các quyển sách, xem ra cậu đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng cậu tìm được nó trên tầng cao nhất của giá sách, cậu phải kiễng chân lên nhưng vẫn không với tới, bỗng một bàn tay trắng như sứ dễ dàng lấy nó xuống cho cậu.

Julian Flett quay đầu lại, trông thấy chủ nhân của trang viên đứng sau lưng cậu.

Hắn luôn bước đi rất yên lặng không một tiếng động, giống như luôn bất ngờ xuất hiện trước mắt.

“Xem ra dường như em rất kinh ngạc.” Câu nói của hắn ẩn chứa trêu chọc, dù nhìn hắn vẫn ung dung tao nhã, như vĩnh viễn sẽ không làm hại cậu.

Julian dời tầm mắt, cậu đã nghe tin tức Jarndyce Broward phá sản. Người đàn ông này đã sớm có ý đồ với đất đai của chú hắn, nghe đồn hắn dùng giá thấp hơn thị trường bốn lần mà đã có được tất cả tài sản của chú hắn. Lúc trước Jarndyce Broward còn liên tục đến trang viên, ông ta nghĩ Norman Broward sẽ nể mặt ông, không đến mức khiến cả nhà ông lưu lạc đầu đường xó chợ, không ngờ người đàn ông này còn máu lạnh hơn pho tượng không có sinh mạng kia. Norman cho chú hắn mười bảng, sau đó đuổi cả nhà họ đi như tống cổ tên ăn mày.

Những kẻ ngu luôn ôm hy vọng gặp may trong lòng, nhưng lại không chú ý thấy sợi thòng lòn đã buộc chặt trên cổ – Lúc Norman tiến vào cơ thể cậu, hắn đã nói vậy. Lúc đó cậu mồ hôi đầm đìa, cổ họng kêu đến khàn đi, sắp thần trí mơ hồ. Dù vậy, cậu vẫn có thể cảm nhận được ý lạnh trong câu nói của hắn, cậu trầm nghĩ, trong đó có rất nhiều bí mật mà cậu không nên biết.

Như có dự báo từ trước, tin tức Jarndyce qua đời truyền đến. Mọi người vớt được ông ta dưới sông, có lẽ là say rượu trượt chân, cũng có thể là nguyên nhân khác, kỳ quái là không thấy tung tích người nhà ông ta đâu, quan tri an trấn trên đến từng nhà dò hỏi, cuối cùng kết luận là tự sát, qua loa chấm dứt chuyện này. Broward trẻ tuổi hiếm khi tốt bụng, làm một tang lễ coi như đàng hoàng cho chú của hắn trong một nhà thờ nhỏ.

Để giải quyết cục diện rối rắm của ông chú, Norman Broward phải lên đường đến Luân Đôn, mà hắn trở về lại sớm hơn dự đoán – Giống như thợ săn gài bẫy, hắn đã sớm rõ tất cả trong lòng bàn tay, khi việc xảy ra liền không vấp vả chút nào.

“Đây là... “Hình Học”? Giọng nói của Norman hiếm khi lộ vẻ kinh ngạc: “Anh không biết thì ra em có hứng thú với toán học.”

Nghe hắn nói vậy, Julian hơi xấu hổ cúi đầu – Thật ra cậu chỉ được học toán học đơn giản nhất, còn về những thứ khác, có thể nói cậu dốt đặc cán mai. Cậu từng thấy Norman bàn bạc với công nhân cải tiến thu hoạch, lúc đó cậu kinh ngạc về học thức của người đàn ông uyên bác này, cũng cảm thấy uể oải – Julian không biết tâm trạng chán nản này đến từ đâu, có lẽ do cậu phát hiện bản thân vô dụng, cũng có lẽ vì nhận ra bản thân đang dần quen với cuộc sống cá chậu chim lồng, mặc dù lúc đầu cậu tiếp nhận nó khó khăn đến cỡ nào.

“Đây là một thử nghiệm tốt, nhưng nội dung quyển sách này khá tối nghĩa, sợ rằng hơi khó đối với em.” Hắn chậm rãi nói, không ngoài dự đoán, vành tai Julian từ từ đỏ lên. Cậu cúi đầu thật thấp, ngón tay lằng lể xoắn vào nhau – Norman Broward không định khi dễ nai con của hắn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, những lúc như thế tâm trạng hắn rất vui sướng, nhưng hắn cũng hiểu phải có chừng mực, vì vậy hắn im lặng mỉm cười.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-vien-duc-vong>